

கூனற்பிறை

லாவ் ஷா

A Stroll in Remembrance

Walk about 100 meters from Beijing's main shopping street, Wangfujing, and the view changes from swank department stores to a one-story, gray-brick, courtyard house with wooden beams painted purple and gray-tiled roof.

The Memorial Hall of Lao She opened in February on the 100th anniversary of one of this century's most famous Chinese authors.

Inside is described the genius and tragedy of a man who wrote 42 novels - many translated into major foreign languages - and who drowned himself in a nearby lake on August 24, 1966, to escape Red Guard persecution.

Shu Qingchun, who used the pen name Lao She, was born in Beijing in 1899, the son of a Manchu soldier who died the following year fighting the Western army that invaded the city in the anti-foreign Boxer rebellion. He grew up in a poor family in west Beijing and trained as a teacher. To learn English, he joined the London Club at Beijing University and then went to the London School of Oriental and African Studies in 1924.

On the wall of the museum is a photograph of its library, where he wrote the three comic novels completed during his five years in London. Shu returned to China in 1930 and married a student teacher, Hu Jieqing, in Beijing. A photograph in the museum records the event-Shu, already mature and wearing scholarly spectacles, and Hu, a young bride in a white wedding dress.

In 1937, Japan's war with China forced him to leave Shandong and he threw himself into work as a writer of patriotic plays designed to rally troops and civilians behind the war effort. He was regarded one of the most famous Chinese authors of this century, invariably writing about the common people of Beijing. The museum was his house after he returned from the US, and his wife and family lived here until 1996, when they gave it to the nation.

கூனற் பிறை

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்காக
சென்னை புகஸ்

கூனற் பிறை

கனகசபை
1921

(சீனக் குறுநாவல்)

லரன் ஷ

தமிழில்
கே. கணேஷ்

சென்னை புகஸ்

கூனற் பிறை
(சினக் குறுநாவல்)

லாவ் ஷ

தமிழில் : கே. கணேஷ்

முதல் பதிப்பு : மார்ச் 1990

அச்சு : டி.எம்.ஈ. பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-21.

வெளியீடு :

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவைக்காக (இலங்கை)

சென்னை புகள்

6, தாயார் சாகிப் 2-வது சந்து,

சென்னை-600 002.

விலை: 10-00

அறிமுகவுரை

சீனாவில் தலைமுறை தலைமுறைகளாக நிலவிய மன்னராட்சி முறைக்கு 1911-ம் ஆண்டில் டாக்டர் சன்யாட் சென் தலைமையில் தோன்றிய புரட்சி முடிவு கட்டி அந்நாட்டில் முறையாக குடியாட்சியை நிலை நாட்டியது. அக்கடைசிக் காலத்தே ஆட்சி செய்தவர்கள் மஞ்சு என்ற சிங் பரம்பரையினர். சீனத்தின் சிறுபான்மை இனத்தவரான இவர்கள் மங்கோலிய இனத்தைச் சார்ந்த வர்கள் மஞ்சு என்றும் சிங் பரம்பரையினர் என்றும் விளங்கிய அம்மன்னர் பரம்பரை கி. பி. 1644 முதல் 1911 வரை ஆட்சி புரிந்தது.

அந்த முடி ஆட்சி அரசின் ஊர்க்காவலரில் ஒருவராக ஊழியம் புரிந்தவர் லாவ் ஷுவின் தந்தை. அவரும் மஞ்சு இனத்தவரே. அன்னியர்கள் ஊர் எல்லையைத் தாக்கிய பொழுது அவர்களை எதிர்ப்பதற்காகத் தம் பழைய துப்பாக்கிக்கு வெடி மருந்தைக் கெட்டிக்கும் பொழுது தோன்றிய விபத்தில் இறந்து பட்டவர். அச்சமயம் லாவ் ஷுவின் வயது மூன்று. 1899ல் சீனப் புத்தாண்டு நாளன்று லாவ்ஷு பிறந்தார். சிங் சுன் என்பதே அவர் இயற்பெயர் லாவ்ஷு புனைபெயராகும்.

மஞ்சு ஆட்சி மங்கியதும் மன்னர் பரிவாரங்களாகப் பணிபுரிந்த அவ்வினத்தினர் ஏழ்மை நிலை அடைந்தனர். வீட்டுப் பணியாளர்கள், குப்பை பெருக்கிகள், பொட்ட ணிக்காரர்கள், ரிக்ஷாக் கூலிகள் என பல கீழ்நிலைத் தொழில்புரிந்து வயிற்றுப் பாட்டைக் கவனிக்க நேர்ந்தது இந்நிலையில் தள்ளப்பட்ட ஷுவின் அன்னையும் ஷுவின் அக்காளையும் அண்ணனையும் உள்ளிட்ட நான்கு பேர் கும்பியைக் காப்பாற்ற வீட்டுப் பணிபுரிய நேர்ந்தது.

ஆங்கில எழுத்தாளர் சார்ல்ஸ் டிக்கன்ஸ் கதைகளின் பாத்திரங்களைத் தனது வறிய சுற்றுச் சூழலில் வதிந்தவர்களினின்று பொறுக்கி எடுத்தது/ஷவும் தனது பாத்திரங்களைக் குறிப்பாக அமெரிக்காவில் பிற்காலத்தே வெளியிட்ட உலகப் புகழ் தேடித்தந்த ரிக்ஷாக்காரப் பையன் (Rikshaw Boy) போன்ற புதினத்தில் வரும் ரிக்ஷாப் பையன் அவர் வாழ்ந்த குடியிருப்புச் சூழ்நிலை அண்டை வாழ்ந்தவர் அனுபவங்களே ஆம். இவ்வாறே அவர் வாழ்ந்து பழகிய ஏழ்மைச் சூழ்நிலையிலிருந்தவர்களின் துயர் நிறைந்த ஏழ்மை நிலைமைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவனவாக அமைந்தன.

நேர்மையும் கண்டிப்பும் நிறைந்த அவரது தாயின் ஆதரவில் கல்விகற்ற லாவ்ஷவுக்கு ஒரு எளிய ஆசிரியத் தொழிலே கிட்டியது. மூவாயிரம் ஆண்டுகட்கு மேலாக நிலவிய முடியாட்சிக்கு முடிவுகட்டி 1911-ம் ஆண்டில் ஆசியாவின் முதல் குடியரசை சன்யாட் சென் தலைமையில் நடந்த புரட்சி உருவாக்கியது. முதலாம் உலகப் போர் 28 ஜூலை 1914ல் தொடங்கி 11 நவம்பர் 1918ல் முடிவுற்றது. வல்லரசுகளுக்கிடையே தோன்றிய வாணிபச் சந்தைப் போட்டியினால் விளைந்தது இது. ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா, ஹங்கேரி, துருக்கி, பஸ்கேரியா கொண்ட மத்திய வல்லரசுகள் ஒரு சார்பிலும்; இங்கிலாந்து, அதன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த கனடா, இந்தியா, ஆஸ்திரேலியா உள்ளிட்ட நாடுகள், பிரான்ஸ், ருஷ்யா, ஜப்பான், பின்னர் இத்தாலி, ஐக்கிய அமெரிக்கா மற்றும் சிறுசிறு நாடுகள் நேசநாடுகள் என்ற அணியாக ஒரு சார்பிலும் போரிட்டதில் நேசநாடுகள் அணி வெற்றி கண்டது. இந்த நேசநாடுகள் அணியில் சீனாவும் பின் சேர்ந்து சண்டையிற் பங்கு கொண்டது. எனினும் போர் முடிந்து தோன்றிய வர்சேல்ஸ் அமைதி உடன்படிக்கையின்படி தோல்வியுற்ற மத்திய வல்லரசுகளின் ஆட்சிக்குங் கீழிருந்த நாடுகளையும் அவற்றிலிருந்த உடைமைகளை

யும் 'மேற்பார்வை' என்ற பெயரில் தங்களிடையே பகிர்ந்து கொண்டன. சீனாவின் ஷாண்டொங் மாநிலத்தில் நிலவிய ஜெர்மன் சொத்துக்களான சீனநாட்டுத் துறைமுகங்கள், புகைவண்டிகள், சுரங்கங்கள் அனைத்தையும் நேசநாடுகள் ஜப்பான் மேற்பார்வையில் விட்டு விட்டன. நேசநாடுகளுடன் சேர்ந்து போரிற் பங்கு பற்றியிருந்தும் தன் சொந்தநாட்டு வளங்களையே தங்களுக்குத் திருப்பித் தராது அன்னிய நாடான ஜப்பானுக்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்ததில் சீன மக்கள் ஆத்திரமடைந்திருந்தனர்.

இடையே ஜப்பானியர்களும் குடியரசுத் தலைவனாக விருந்த யுவான் ஷி காயிடமும் அவன் இறந்தபின் முதல் அமைச்சரான துவான் சிஜூய் ஆகியவர்களிடமிருந்து பெருங்கடன்களையும் கையூட்டுகளையும் அளித்து ஜெர்மன் உடமைகளைப் பெறுவதற்கும் மற்றும் சீன நாட்டில் கால்கோள் கொள்ள ஏதுவாகப் பல சலுகைகளையும் ஜப்பான் பெற்றிருந்தது. தொழிலாளர்கள், மாணவர்களின் உரிமைக் கிளர்ச்சிகளை நசுக்கும் தமது அடிப்படைகளை இக்கடன்கள் மூலம் பெருக்கிக் கொண்ட நாட்டைக் காட்டிக் கொடுத்த இந்நயவஞ்சகர்களும் ஜப்பானியர்கட்கு விட்டுக் கொடுத்தனர்.

இந்நிலையில் 1919 மேத்திங்கள் நான்காம் நாள் வர்சேல்ஸ் உடன்படிக்கை எதிர்த்து பீக்கிங் என்ற பெய்ஜிங் நகரின் தியான் அன்மென் சதுக்கத்தில் மூவாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட மாணவர்கள் ஒன்று கூடினர். ஜப்பான் கைப்பற்றிய உரிமைகளையும், அவற்றைப் பெற உடந்தையாக இருந்த நாட்டின் எதிரிகளையும் எதிர்த்து முடிவுகள் எடுத்தனர். ஆட்சியாளர்கள் மாணவர்களைக் கைதுசெய்து துன்புறுத்தினர். ஆயினும் இவ்வியக்கம் நாட்டின் மற்றைய பகுதிகட்கும் பரவி வேரூன்றத் தொடங்கியது.

தொழிற்சாலைகள் நிறைந்த ஷாங்காய் பகுதிக்குப் பரவிய இவ்வியக்கம் ஜப்பானியப் பொருள்களை மறுப்பது, வல்லரசு எதிர்ப்பு, தொழிற்சாலைகளில் வேலை நிறுத்தம் எனப் பரவியது. சீனத்தின் வரலாற்றிலேயே தொழிலாளர்கள் தாங்களாகவே தொடங்கிய பணி முடக்கம் 1919 ஜூனில் ஷாங்காயில் நடந்ததாகும்.

இத்தகைய புதிய அரசியல் புத்துயிர்ப்புக்குள் கலை இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக்கும் வித்திடப்பட்டது. மூவாயிர ஆண்டுகளுக்கு மேலாக தொடர்ந்து முடியாட்சியில் மூழ்கியிருந்த சீனம் குடியரசுத் தகுதிக்குத் தயாரித்துக் கொள்ள மாணவர்கள் தயாராகிக்கொள்ள முனைந்தனர். முடிமன்னர்கட்கும் நிலக்கிழார்கட்கும் அனுசரணையாக வழிவழியாக வந்த தத்துவங்கள், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றை மாற்றவும் திருத்தவும் முற்பட்டனர். ஆண்களின் ஆளுகையின்கீழ் அடங்கியிருக்கும் வகையில் பெண்களுக்கு இரும்புக் காலணிகளால் கால்களை சுருக்கிவைத்தமை, ஆண்கள் நீண்ட சடைமுடி வைத்தமை போன்ற பழக்கவழக்கங்கள், ஆண்மையும் அறிவும் மங்கித் தமக்கு என்றும் அடிமைத் தொழில் புரியும் எண்ணத்துடன் வெள்ளையர் நுழைத்த அபிவிப்பழக்கம் ஆகியவற்றினால் தோன்றிய தாழ்வுணர்ச்சிகளைப் போக்க முற்பட்டனர்.

அச்சுக்கலை, வெடிமருந்து போன்றவற்றை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திய சீனா மேலைநாடுகளின் தொழிற் புரட்சி வளர்ச்சிப் பாதையை நோக்காது அலட்சியம் செய்திருந்துவிட்டது. நாகரிகத்தில் முதிர்ச்சி பெற்று விட்ட தன்னம்பிக்கையில் தோன்றிய தற்செருக்கில் பிற நாட்டவர்களை “வெளிநாட்டுப் பிசாசுகள்” என இகழ்ந்து ஒதுக்கி மூங்கித் திரையினூடே தூங்கியிருந்தது. வானவேடிக்கைகளுக்காக மட்டும் பயன்படுத்திய வெடிமருந்துகளை வஸ்கோட்காமா போன்ற வெள்ளையர்கள் கற்றுக்கொண்டு சீனர்களின் கோட்டைக் கொத்தளங்

களைத் தகர்ப்பதற்குத் தொடங்கினார். நாட்டைத் தம் வசப்படுத்தி மூலக் கனிவளங்களைக் கொள்ளை கொண்டு அந்நாட்டு மக்களையே குறைந்த ஊதியத்தில் கூலிகளாக அமர்த்தியும் தம் பண்டங்களின் விலைபடு சந்தையாகவும் இவர்களுக்குத் தரக்களாக ஆட்சிபீடத்தில் இருந்தவர்கள் துணை செய்தனர். உரிமை வேட்கைக் குரல் உரத்துக்கேட்டால் தங்கள் படைகளின் அடியாட்களை அமர்த்தி வெஞ்சிறையில் அவர்களை வாட்டி வதைத்தனர். மீறினால் சுட்டுக் கொன்றனர்.

நேர்மை, ஒழுக்கப்பண்புகளை உணர்த்தும் கன்பூஷியஸ், தாவோ தத்துவங்களின் உள்ளார்ந்த உண்மைகளை விடுத்து தங்கள் சுரண்டல்களுக்குச் சார்பாக தங்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து பணி புரியும் வண்ணம் அவ்வறியவர்களது பெற்றோர் முதியோர் பேணப் பணியுணர்வு போன்ற அறிவுரைகளை மட்டும் வலியுறுத்தி ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினுள்ளும் புகுத்தி வளர்த்தார்கள்.

ஆட்சி நெறிப்படுத்தி நடத்த வேண்டிய அறிஞர்கள் மட்டும் பயில்வதற்கு வாய்ப்பான கல்வி முறையில் பண்டித மொழியே நிலவியது. எனவே படிப்பின் வாய்ப்பு சிலருக்கே கிட்டமுடிந்தது. செம்புக்கும் கொம்புக்கும் அஞ்சி மக்கள் சிற்றறிவே பெற்றனர். மேலைநாட்டுக் கைத்தொழிலின் பெரும்பேறுகள் நாட்டில் நுழையவில்லை.

முதலாம் பெரும்போர் நடந்த காலத்தே பிரான்ஸ், பிரிட்டன், ருஷ்யா போன்ற நாடுகளுக்குச் சீனாவினின்று 1,75,000 தொழிலாளர்கள் அனுப்பப்பட்டிருந்தனர். அவர்களது மேலைநாட்டு வாழ்க்கையும் சமூக அனுபவங்களும் தொழில்துறையிலும் வாணிபத்திலும் முன்னேற வேண்டும் என்ற உந்து சக்தியாகத் திகழ்ந்தன.

ஆண்டை அடிமை நிலக்கிழார் அமைப்பில் வழிவழி யாக ஊறிய அவர்களது உள்ளப் பாங்கும் உறங்கிப் போயிருந்தது. அவற்றை உசப்பி எழுப்பும் வகையில் அறிவுப்புரட்சியையும் தோற்றுவிக்க மே நான்கு இயக்கம் அடித்தளமிட்டது. பண்டித நடையில் பலருக்குப் பயன்படாதிருந்த சீன மொழியைப் பாமரரும் உணரும் வகையில் 'பய்ஹுவா' என்ற எளிய நடையில் முக்கலைகளையும் வளர்க்க அறிஞர்கள் முனைந்தனர்.

இம்மே நான்கு இயக்க காலத்தே பல நூற்கள், ஏடுகள், வெளியீடுகள் எனச் சீனாவில் தோன்றின. மேலைநாட்டில் நிலவிய புதிய சமூகத் தத்துவங்களான தொழிற்சங்க இயக்கம், சோஷலிசம், கம்யூனிசம், மானிதம், பெண்ணிடுதலை போன்ற இயக்கங்கள் குறித்தும் மக்களிடையே அறிவு தோன்றிப் பரவின.

இத்தகைய காலத்திலேயே நவசீனத்தின் நாயகர்கள் பலர் உருவாக்கினர் சீன இலக்கியத்து மறுமலர்ச்சி தந்தையான மாமேதை லூசன் (1881-1936) அக்காலத்தே வாழ்ந்த சீனமக்களது உள்ளப் போக்கை உணர்த்தும் 'போர்க் குரல்' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பினையும் பிற்போக்கு வாதிகளைச் சுடுகின்ற சொற்களினால் வில்லம்புகளைவிட வலிய சொல்லம்புகள் கொண்ட கிண்டல் கட்டுரைகளையும் கவிதைகளையும் பெருமளவில் எழுதினார். பழமையிலே புதுமை புகுத்தி நாட்டுக் கூத்துக்கள், நாட்டுப் பாடல்கள், மரச்செதுக்கு வரைவுகள் என நாட்டிலே மறைந்து மங்கிக்கொண்டிருந்த பழங் கலைகளை மறுவாழ்வுதரும் அறிஞர் கூட்டத்தை உருவாக்கினார்.

1911ல் தோன்றிய புரட்சியின் பேறுகளைப் பிற்போக்கினர் தந்திரமாகக் கைப்பற்றிய நிலையில் மக்களிடையே மீண்டும் முடியரசு தோன்றிவிடுமோ என்று நிச்சயமற்ற ஐய நிலையில்-எண்ணங்களில் விரக்தி, செயலில் தயக்கம், பெருகிவரும் பெருவெள்ளத்தில் எதிர் நீச்சலிடுவதற்குப்

பதில் கும்பலில் கோவிந்தா போட்டுத் தற்காலிகப் பயன் பெற முயலல். எளியவரை அவமதித்தல், பணத்திலும் பவுசிலும் உயர்ந்தவனைக் கண்டால் கைகட்டி வாய் புதைத்து நின்றல் போன்ற தன்மை, தோல்வியையும் வெற்றியெனத் தத்துவார்த்தம் பேசி சமாளித்துக்கொள் கின்ற உள்ளப்போக்கில் வாழ்ந்துவந்த சராசரி சீனன் ஒருவனது வாழ்வை லூசன் தமது உலகத்து ஒரு சிரஞ்சீவிக் காவியமான ‘ஆகிவ்வின் உண்மைக்கதை’ யில் நன்கு உணர்த்தி இருக்கின்றார்.

இத்தகைய சீரழிந்த போக்குற்றவரையும் நிலைமைகளையும் மாற்றி அமைக்க உள்ளங்கொண்ட இளைஞர்கள் எட்டுத்திக்கும் சென்று பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்களைப் பயின்றுவர ஆர்வங் கொண்டனர். வளர்ந்துவரும் மேலைநாட்டுக் கலைகளையும் தொழில் முறைகளையும் விஞ்ஞான அறிவையும் பயின்று தம் நாட்டிற்கு ஊட்டி வளமாக்க வேண்டும் என ஆர்வங் கொண்ட பல சீன இளைஞர்கள் பிரிட்டன், பிரான்ஸ், ஜப்பான், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகட்குச் சென்று பயின்றுவரத் தொடங்கினர். லூசன் ஜப்பான் சென்றார். 1924ல் லாவ்ஷவும் இங்கிலாந்து சென்றார். பல்கலைக் கழகம் பட்டம் பெறாத அவர் அங்கு சென்று பகுதி நேரம் ஊழியம் புரிந்து கல்வி பயின்றார்.

ஏழ்மையில் வாழ்ந்த வாவ்ஷுவின் மெலிந்த உடல் நிலையிலிருந்த அவர் வெளிநாடு சென்று உயிருடன் திரும்புவாரா என அவரது நண்பர்கள் பலர் ஐயுற்றனர்.

ஹொலிவுட் திரைப்பட உலகில் நெறியாளராக உலகப் புகழ்பெற்றவரும் மக்கள் ரஞ்சகமான குங்ஃபு என்ற பாத்திரத்தைக் குறித்த திரைப்படங்களை உருவாக்கியவரும் (Tonch of Zen) என்ற படத்திற்கு 1975-ல் திரைப்பட விழாவில் கிராண்ட் ப்ரிக்ஸ் விருது பெற்றவருமான கிங்ஹூ என்ற ஹிசின் சுவான் லாவ்ஷுவின் இங்கி

லாந்துக் கால வாழ்க்கையைத் தமது நூலில் விளக்கி யுள்ளார்.

லண்டன் பல்கலைக் கழகத்தின் ஒரு பகுதியாக கீழை நாட்டுக் கலைக்கல்லூரி (The School of Oriental studies) இயங்கி வந்தது. இதில் சீன, ஜப்பானிய, இந்திய, அராபிய என நான்கு பகுதிகள் இருந்தன. அதில் சீனப் பகுதியில் லால் ஷ விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்தார் இது பல்கலைக் கழகத்தின் அந்தஸ்தைப் பெற்றிராத ஒருவகை மொழிக் கல்லூரியே, தொழில் காரணமாகச் சீன மொழியில் ஆர்வங்கொண்டவர்கள் இதன் மாணவ மாணவியர் ஆண்டொன்றுக்கு 350 பவுன்களைச் சம்பளமாக லால்ஷ பெற்றார். அதாவது திங்களொன்றிற்கு முப்பது பவுனில் வாழ்க்கைச் செலவு மிகுதியான லண்டனில் வாழ்நேர்ந்தது. அதுவும் அதில் மிச்சம் பிடித்துத் தன் தாய்க்கு வேறு மாதாமாதம் செலவுக்காகப் பணமும் அனுப்பி வைத்தார். சீனமொழி புகட்டும் இசைத்தட்டு நிறுவனத்திலும், சீன நூற்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த ஒருவருக்கும் ஓய்வு நேரத்தில் பணிபுரிந்து மேலதிக வருவாயைச் சேர்க்க நேர்ந்தது. இருப்பினும் இவை அவரது உணவுச் செலவுக்கோ குளிர்காலத்தில் குடு படுத்தத் தேவைப்படும் நிலக்கரி வாங்கவோகூட போதுமானதாக இருக்கவில்லை. எனவே மிகுந்த குளிர் நிறைந்த காலத்தில் மட்டும் பயன்படுத்த ஒரே கம்பளிச் சட்டையே இருந்தது அதை அக்காலத்தில் மட்டுமே உடுத்தி மற்ற காலங்களில் தன் வசமிருந்த ஒரே காக்கி உடையை அணிந்து வாழ்ந்திருக்கிறார்.

இவற்றுக்கிடையே தனது இங்கிலாந்து நாட்டு வாழ்க்கை அனுபவத்தைக்கொண்டு 'இரண்டு மா'க்கள் (Two Mas) என்ற புதினத்தையும் லவ் சாங்கின் தத்துவம் (The Philosophy of Lao Chai) சாவ் சூ யுயே (Chao Tzu-Yueh) என்ற மற்ற இருவகை புதினங்களையும் எழுதி வெளியிட்டார்.

ஷவுடன் பழகிய சிலரைப் பற்றியும் இவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஜெர்மன், இத்தாலியன், ஸ்பானிஷ் மொழிகளையும் சரளமாகப் பேசக்கூடிய ஆங்கிலேயர் ஒருவர் வேலை கிடைக்காது செங்கல் குளையில் விற்பனையாளராக அதுவும் அரைநேர ஊழியாக வேலை செய்து பிழைக்கின்ற அவல நிலையை உணர்த்தியுள்ளார். மற்ற ஒருவர் முதியவரான பேராசிரியர் தனது வாழ்க்கையை நடத்துவதற்காக வீடுகளுக்குச் சென்று பலகணிகளைச் சுத்தம் செய்து கொடுப்பவர். அவர் எப்படித் தனது வீட்டில் தூய்மைப்படுத்தியபொழுது தன்னுடன் கன்பூசியஸ், தாகூர் போன்ற கீழைநாட்டு அறிஞர்களைப் பற்றியும் மற்றும் மேலைநாட்டு அறிஞர்கள் தத்துவவாதிகள் குறித்தும் சரளமாகப் பேசி மகிழ்வித்ததையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆங்கிலேயர் குறித்து அவருக்கு இருவித எண்ணங்கள் இருந்தன. அவர்களின் பிடிவாதம், மமதை, உறவாடாமை பயன்கருது செயல், இனவர்க்க வேற்றுமை நோக்கு, அதீத தனித்தன்மை, குறுகிய தேசிய நோக்குகள் அவருக்குப் பிடித்திருக்கவில்லை. மாறாக அவர்களது பொறுப்புணர்ச்சி, நீதிக்கு கட்டுப்படல், அதற்குத்தரும் மரியாதை, நடுநிலைப் போக்கு, சுயசிந்தனை, நெருக்கடி நேரத்தில் வேற்றுமைகளை மறந்து ஒன்றுபடும் உயரிய பண்பு, கிடைத்தவற்றைக்கொண்டு நிறைவுற்று எட்டாத தற்குக் கொட்டாவி விடாமை, நிகழ்வுகளை அறிவாக்கக் கண்ணோட்டத்துடன் நோக்கல் போன்ற உயர் பண்புகளைப் பாராட்டினார்.

ஆறு ஆண்டு இங்கிலாந்து வாழ்க்கைக்குப் பின் 1930ல் தாய்நாடு திரும்பி ஜினான் (JINAN) மாநிலத்து கிலோ (QILO) பின்னர் ஜாண்டங் (Shontung) பல்கலைக் கழகங்களில் பணிபுரிந்தார்.

ஜப்பானியருடன் சீனமக்கள் போராட்டம் நடத்திய காலத்தில் நாட்டுப்பற்றையும் ஜப்பான் எதிர்ப்புணர்த்

தும் கலைப்பணிகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். நாடகங்கள் இயற்றுதல் அமைத்தல், சிறுவர் பாடல்கள், சிறுகதை இவ்வாற்றான பல துறைகளிலும் பணி செய்தார்.

1937-ல் ஜப்பான் சீனாவைத் தாக்கிய காலத்தே லாவ் ஷுவால் எழுதப்பட்ட 'ரிக்ஷாக்காரப் பையன்' என்ற புதினம் சீன மொழியில் பல பதிப்புகளில் வெளிவந்தன. இரண்டாம் உலகப் போரில் ஜப்பான் சரணடைந்த 1946-ம் ஆண்டுக்கு முந்திய 1945-ம் ஆண்டில் லாவ் ஷுவின் "ரிக்ஷாக்காரப்பையன்" சீனாவில் அமெரிக்கத் தூதரகத்தில் பணிபுரிந்த ரொபர்ட் எஸ். வார்ட் (Robert S. Ward) என்பவர் எவான்கிங் (Evan king) என்ற புனை பெயரில் மொழியாக்கம் செய்து (Rickshaw boy) என்ற தலைப்பில் அமெரிக்காவில் வெளியிட்டிருந்தார். "திங்கள் ஒரு நூல் தேர்வுக்கழகம்" (Book of the month club) தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நூலாக நல்ல விற்பனையானது.

போர் முடிவுற்ற சில திங்கள்களுக்குள் சீன அமெரிக்க அறிஞர் பரிமாற்றல் திட்டத்தின் கீழ் 1946-ல் லாவ்ஷு அமெரிக்கா சென்றார். ஓராண்டுக்கால தங்கு சலுகையில் ஷு சலுகை முடிந்தும் ஈராண்டுகள் அமெரிக்காவில் தங்கியிருந்தார். ரிக்ஷாக்காரப் பையன் நூலினின்று கிடைத்த வருவாய் அவருக்குத் தங்க உதவியது. அவரது அமெரிக்க வாழ்க்கையைப் பிரபல அமெரிக்க சீன எழுத்தாளரான ஜோர்ஜ் கவ் (Georg kao) சஞ்சிகைகளில் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

அமெரிக்கர் வாழ்க்கை முறைகளையும் மக்கள் உளப் போக்கையும் தமது கதைப் பாத்திரங்களுக்காக அவர் தேடுகையில் ஈடுபட்டிருக்கும்பொழுது நிகழ்ந்த ஒரு சுவை மிக்க வேடிக்கை நிகழ்ச்சியைக் கவ் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ஹோட்டல் முனையிலும் சினிமாக் கொட்டகை வாயில்களிலும் கருத்துச் சேர்க்கைக்காக ஆள்தேடுவது

அவர் வழக்கம். ஒருநாள் தலை முழுதும் நரைத்த
 கிழவர் வழக்கமாக நடமாடும் பரக்காவெட்டிகள் போலப்
 லாது அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருந்தார். அவரைச்
 சென்றடைந்து ஷு பேச்சுக் கொடுத்தார். அவரும் அமெ
 ரிக்க வாழ்க்கை நெறிகளைச் சுவைபடக் கூறி நடந்து
 வந்து கொண்டிருக்க அப்பெரியவர் "சீன நண்பரே
 வாணிப முறையில் ஒருவரிடம் கொஞ்சம் பேசி இருக்
 கிறது இன்னும் கொஞ்ச தொலைவுதான். தொடர்ந்து
 அதுவரை நாம் பேசிச் செல்லலாம். அவர் ஏற்கெனவே
 காத்துக்கொண்டிருந்தாலும் இருப்பார். உங்களுக்குத்
 தொல்லை இல்வாதிருந்தால் வாருங்கள் என்றார். லாவ்
 ஷுவும் அதற்குச் சம்மதித்து இருவரும் பேசிக்கொண்டே
 நடந்தனர். திடீரென அவர் "அடாடா, மறந்து வைத்து
 விட்டு வந்துவிட்டேன். நண்பர் ஒரு கைக்கடிகாரம்
 கொணர்வதாகக் கூறினார். திரும்பி வீடு சென்று பணம்
 எடுத்து வரவேண்டும். என்ன செய்ய கைவசமிருந்தால்
 ஐம்பது டாலர்கள் கைமாற்றுத் தாருங்கள். நான்
 ஹோட்டலுக்குத் திரும்பிப் போகும்பொழுது திரும்பித்
 தந்து விடுகிறேன். அதோ அந்தக் கடைக்குப் போய்
 வாங்கி வந்து விடுகிறேன் அதுவரை இந்த பார்சலை
 வைத்திருப்பதில் தொந்தரவு இல்லையே எனப் பரிவுடன்
 கூறியதும், பெரியவரும் நம்பிக்கையாகத் தம்மிடம் சிறு
 பொதியையுந்தான் விட்டுச் செல்கிறாரே என்ற நம்பிக்
 கையில் ஐம்பது டாலரைக் கொடுத்தார். கிழவருக்காகப்
 பல நேரமாகியும் திரும்பவில்லை. கடைசியில் சென்று
 கேட்டார். அப்படி அடையாளமுள்ள ஆளே காண
 வில்லை எனக் கூறினார்கள். ஹோட்டல் திரும்பியதும்
 பொதியைத் திறக்க செங்கற்கட்டி பல பழைய செய்தித்
 தாள்களால் சுற்றப்பட்டுக் காட்சி தந்தது. இவ்வகையாக
 அமெரிக்கர் வாழ்க்கை முறைகளை ஆய்ந்திடச் சென்ற
 லாவ்ஷுவுக்கு இத்தகைய அனுபவம், ஐம்பது டாலர்
 களைப் புத்திக் கொள்முதல் கணக்கில் பற்று எழுத
 வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

1949-ல் லாவ் ஷ சீனா திரும்பினார்; அமெரிக்காவி
 விருந்து புறப்படுகின்ற வேளையில் தான் சீனா திரும்பிச்
 சென்றதும் மூன்று பிரதிக்கைகளுடன் செல்வதாகக் கூறி
 னார் அரசியல், கூட்டங்களில் பங்குற்றல், மேடைப்
 பேச்சுக்கள் இவை மூன்றிலும் தான் சம்பந்தப்படுவதில்லை
 என கவ்விடம் கூறினார். தவிரவும் அமெரிக்கர் வாழ்க்கை
 நெறிகள் தமக்கு ஒத்துபோகவில்லை என்றும் அவரிடம்
 தெரிவித்துள்ளார். அமெரிக்க வாசத்தில் அவர் 'மத்தள
 இசைஞன்' (Drum Singer) 'மஞ்சள் சூறாவளி' (Yellow
 Storm) ஆகிய இரு நூல்கள் வெளிவந்தன.

இவ்விடம் அவர் கூறிய பிரதிக்கைக்கு மாறாக ஷ
 சீனா திரும்பியதும் அரசின் அங்கங்கள் பலவற்றில்
 பங்குபற்ற நேர்ந்தது. அரசாங்கத்துக் கல்வி கலாசார
 ஆலோசகர் அவை, மக்கள் அவை, அரசியல் ஆலோசகர்
 மாநாடு இவற்றின் உறுப்பினராகவும் அனைத்துச் சீன
 நுண்கலை அவை, சீன எழுத்தாளர் ஒன்றியம் ஆகிய
 வற்றின் உபதலைவராகவும், பெய்ஜிங் இலக்கிய நுண்
 கலை அவைத் தலைவராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.
 'மக்கள் கலைஞர்', 'மொழி வல்லுனர்' என்ற சிறப்புப்
 பட்டங்களும் சூட்டப்பட்டு புகழேணியின் உச்சியில்
 திகழ்ந்தார். சீன இலக்கிய உலகில் லூசுன்னிற்குப்
 பின்னர் குமோஜோ (Guo Mojo) சீன எழுத்துலகின்
 தலைவராகத் திகழ்ந்தார். அவருக்கு அடுத்தபடியாகத்
 திகழ்ந்த மாவ்டன் (Mao Dun), பாஜின் (BaJin)
 ஆகியோர் வரிசையில் ஷவும் திகழ்ந்தார்.

அறிஞர்களையும் பண்பாளர்களையும் அரைவேக்
 காடுகள் குண்டர்கள் கூட்டுறவுடன் "பண்பாட்டுப்
 புரட்சி" என்ற பெயரில் தங்கள் சொந்தப் பொறாமை
 கள், பூசல்கள், போட்டிகளைக் கணக்குத் தீர்த்துக்
 கொண்ட நிகழ்வு சீன வரலாற்றில் ஒரு பெருங் கறை
 யாகத் திகழ்வது, அதிகார பீடத்தில் அமர்ந்த பின்

விளைவும் அடாவடித்தனம், அகம்பாவம், கையூட்டல் போன்ற குறைகளைப் போக்குவதற்காகப் பெருநோக்குடன் 1966ல் கிளம்பிய இவ்வியக்கம் அற்பர்களின் பேராசைச் சதியில் முடிந்து 1976 வரை நிலைபெற்றுப் பல அறிஞர்களையும், கலைஞர்களையும், எழுத்தாளர்களையும் வாட்டி வதைத்தது; பலியும் கொண்டது இந்த அழிவுச் சூறாவளி ஷவையும் விட்டுவைக்கவில்லை.

இக்கால நிகழ்வுகளை 1967 தொடங்கி 1970 வரை பெய்ஜிங்கில் பிரான்ஸ் நாட்டுத் தூதரகத்தில் கலைப் பகுதி முகவராக இருந்த பால் பெடி (Paul Bady) குறிப்புகள் எழுதியுள்ளார்.

வெளிநாட்டு நூற்கள், புராதன அரிய கலைப் பொருட்கள் சிறப்பான ஓவியங்கள் இவற்றைச் சேகரித்து வைத்திருப்பதை அறிந்திருந்த செம்படையினர் தம் அலுவலகத்திற்கு ஷவை அழைத்து மரியாதை தராது அவமதிப்புடன் நெடுநேரம் நிற்க வைத்தும், தலையில் கோமாளிக் குல்லாய் குட்டியும், முன்னொரு காலத்தில் அவர் பிற்போக்கு வாதியாகவும், எதிர்ப்புரட்சிக்காரராக இருந்ததாகவும் பலவாறு குற்றஞ்சாட்டி மறுநாளும் வரும்படிக் கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர் வீடு திரும்பியதும் அவர் அரிதற் சேர்த்த நூற்கள், விலையுயர்ந்த கலைப் பொருட்கள் அனைத்தும் கிழித்தும், உடைத்தும், நொறுக்கப் பட்டிருந்தன. ஷ அழகிய மலர்த்தோட்டம் வைத்திருப்பவர் வகைவகையான செவ்வந்திப்பூக்கள் (Chrysanthemums) தன்கைப்பட ஆசையுடன் வளர்த்தவர். அப்பூஞ்சோலை அனைத்தையும் அழித்து யிதித்து அதாகுதம் பண்ணியிருந்தனர். இத்தகைய செயல்களைக் கண்ணுற்றதால் மனமுடைந்த லாவ் ஷ 24 ஆகஸ்டு 1966-ல் தைய்பிங்குளத்தில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொண்டார் எனக் கருதப்படுகிறது. அன்றைய மறுநாள் தான் அவரது சடலம் அவரது மனைவிக்குக் காணக்கிடைத்தது. எனவே

அவரது மனைவி ஷ குண்டர்களால் கொலை செய்யப் பட்டு குளத்தில் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார் எனக் கூறியுள்ளார்.

இவ்வாறாகப் பண்பாட்டுப் புரட்சி தொடக்க காலத்தில் தோன்றிய வெறியாட்டத்திற்குப் பலியான ஷு பிற காலத்தில் சௌ என் லாய், தெங் சியோ பிங் நிலைநாட்டிய அமைதிக் காலத்தே 1978-ல் அரசாங்க மறுபரிசீலனைக்குப் பின் அவர் மீதுள்ள குற்றச்சாட்டுகள் நீக்கப்பட்டு உயர்மதிப்பளிக்கப்பட்டார். பல தலைவர்களும் அறிஞர்களும் கூடி அவரது அஸ்தியை மிக்க மரியாதைகளுடன் வீரர்கள் சமாதிகள் வைப்புத்தளமான பப்பாஷான் மயானத்தில் புதைத்துச் சின்னம் எழுப்பப்பட்டது.

அவரது நூற்கள் சீன மொழியில் தொகுக்கப்பட்டுப் பல பகுதிகளாக லட்சக்கணக்கில் வெளியிடப்பட்டன. ஆங்கிலத்திலும், அவரது ரிக்ஷாக்காரப் பையன் நூலினை மொழிபெயர்த்து முன்னர் வெளியிட்ட அமெரிக்கர் அந்நூலின் கடைசி இரண்டு அத்தியாயங்களையும் மாற்றி சுப முடிவாகச் செய்திருந்தார். அவ்வாறன்றி ஷ மூலத்தில் எழுதியபடியே அமைத்து Camel Ziangzi என்ற சுத்தப்பதிப்பாக பெய்ஜிங் பிறமொழிப் பதிப்பகம், மற்றும் அவரது சிறுகதைத் தொகுதியான கூனற்பிறை (Crescent Moon) செங்கொடியின் கீழ் (Under the Red Banner) கட்டுரை தேநீர்க் கடை (Tea House) என்ற நாடக நூல் முதலியவற்றையும் வெளியிட்டுள்ளது.

பதினொரு புதினக் கதைகள், ஆறு சிறு கதைத் தொகுப்புகள், இருபதுக்கு மேற்பட்ட நாடகங்கள் இயற்றிப்பணி புரிந்த லாவ் ஷ சீன இலக்கிய மறுமலர்ச்சித் தந்தையான லூசன்னுக்கு அடுத்த வரிசையில் வைக்கப்பட்டுப் போற்றப்படுகிறார்.

லூசன்னின் நூற்களை ஆய்வு செய்த அமெரிக்க அறிஞரான ஸ்டான்ஃபோர்டு பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரான வில்லி ஏலைல் (Weillam A. Lyell) தனது “லூசன்

உருவெளித்தோற்றமும் நடைமுறையும்” என்ற நூலில் லூசன், லாவ்ஷ ஆசிரிய இருவரது இலக்கிய ஆக்கங்கள் குறித்துத் திறன்பட எடுத்துக்காட்டியன சாலப் பொருத்தமாகும்.

“சிலர் காதைவிடக் கண்ணைப் பயன்படுத்துவர்; அவர்கள் உருவாக்குபவர்கள் கண்ணை விடக் காதைப் பயன்படுத்துபவர்கள், கதை சொல்பவர்கள். லூசன் தமது கதைகள் மூலம் சீனா குறித்த புதிய சிந்தனைகளை உருவாக்கித் தன் நாட்டு மக்களுடனும் உலக மக்கள் அனைவருடனும் பகிர்ந்துகொள்கிறார். மேல் நாடுகளில் ரிக்ஷாக்காரப் பையன் புதினத்தின் மூலம் பெயர்பெற்ற லாவ்ஷ ரஞ்சகமான அமைக்கு மப்பால் மேலான நோக்கங்கள் குறித்துமன்றி திறன்மிக்க கதை சொல்பவராகவும் திகழ்கிறார். லாவ்ஷ பாரம்பரியச் சீன தேவீர்க் கடைகதாப் பிரசங்கிகளை ஒத்தவர்; லூசன்னோ மேலைநாட்டுப் புதின ஆசிரிய அறிஞர்களுக்கிட்டியவர் எனக் கருதலாம்.”

இத்தகைய ஆசிரியரின் நெடுங்கதையான ‘கூனற் பிறை’ தற்காலச் சீன இலக்கிய வரிசையில் பெய்ஜிங் பிற மொழிப் பதிப்பகத்தார் வெளியிட்ட “தற்காலச் சீன புனைகதைகளின் தலைசிறந்த படைப்புகள் 1919—1949” (Master peises of Modern Chinese Fiction 1919-1949) என்ற ஆங்கிலத் தொகுப்பில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தவிரவும் அப்பதிப்பகத்தார் வெளியிட்ட Crescent Moon ஆங்கிலத் தொகுப்பில் முகவுரை எழுதிய திருமதி லாவ்ஷவான ஹுஜிகிங் அம்மையாரும் ‘கூனற் பிறை’ ஆசிரியருக்கு மிகவும் பிடித்த மூன்று கதைகளில் ஒன்று எனக் குறித்திருந்தார். இது கருதியும் முப்பதுகளின் சீனத்து வறுமையினை உணர்த்துவதாகவும் இருந்ததால் இதனைத் தமிழாக்கத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

கீழைநாட்டு இலக்கியங்களில் குறிப்பாகத் தொன்மை சிறப்புமிக்க சீன நாட்டு இலக்கியங்களில் நம்மவர் ஆவல் கொள்ள வேண்டும். கதாசிரியரும் வாழ்ந்த சம்பவங்களும் நிகழ்ந்த காலத்தையும் சூழ்நிலைகளையும் வரலாறுகளையும் முன்னுணர்ந்து கதையைப் படித்தல் வாசகர் கட்டுப்பயனளிக்கும் என்ற எண்ணத்தில் பர்னார்டு ஷா 'ஒரு பென்னி நாடகத்திற்கு ஒரு பவுன் முன்னுரை' எனத் தனது முன்னுரை குறித்து எழுதியபடி நீண்டு விட்டது. ஆய்வாளர் ஒரு சிலருக்காவது இது பயன் தருமேல் மகிழ்வுறுவேன்,

கே. கணேஷ்

தலாத்து ஓய

கண்டி—இலங்கை

11—08—1989

பதிப்புரை

முதுபெரும் எழுத்தாளர் கே. கணேஷ் மொழி பெயர்த்த சாந்தோர் பெட்டோவ் ஃபியின் “எத்தனை நாள் துயின்றிருப்பாய் என்னருமைத் தாய்நாடே” கவிதைத் தொகுதியைத் தொடர்ந்து, அவரது தமிழாக்கத்தில் சீன இலக்கியங்கள் சிலவற்றை தொடராக தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை சென்னை புக்ஸூடன் இணைந்து வெளியிடுவதில் மகிழ்வடைகிறோம். முதல் நூலாக லாவ் ஷுவின் “கூனற் பிறை” வெளிவருகிறது.

பத்திரிக்கையாளராக, கவிஞராக, திறனாய்வாளராக, பேச்சாளராக, அமைப்பாளராக, ஆலோசகராக பன்முகச் செயலாற்றல் படைத்தவர் கே. கணேஷ் சென்னையில் சுற்ற வேளையில் முனைப்புடன் இளைஞர் காங்கிரஸில் இயங்கி 1936-ம் ஆண்டில் ‘லோக சக்தி’ எனும் பத்திரிகையை வெளியிட்டவர்; 1945-இல் கே. ஏ. அப்பாஸ், வெங்கடாச்சாரி, குயிலன், தி. க. சிவசங்கரன் ஆகியோருடன் இணைந்து முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை ஸ்தாபித்துச் சிறந்த அமைப்பாளராகத் தம்மை இனங்காட்டினார்.

முல்க்ராஜ் ஆனந்த் இலங்கை வந்த சமயம், விபுலா நந்த அடிகளை தலைவராகக் கொண்டு மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க, எதிரி வீர சரத்சந்திர போன்ற சிங்கள இலக்கியப் பிரமுகர்களுடன் இணைந்து இலங்கையின் தமிழ்-சிங்கள எழுத்தாளர்களது ஒன்றிணைந்த ஸ்தாபனத்தைக் கட்டியெழுப்பினார்; அதே முனைப்புடன் செயல்புரியும் ஆர்வம் தளராத நிலையில் இன்றைய இளம் இலக்கியவாதிகளுடன் தொடர்பை விருத்தி செய்து வருவது இவரது செயலாக்கத்துக்கு சிறந்ததொரு சான்றாகும்.

தமது பன்முக இலக்கியப் பணியின் ஓரம்சமாக அனைத்துலக மக்களது நல்ல படைப்புகளை தமிழாக்கித்

தரும் பணியை இப்போது தொடர்ச்சியாகச் செய்து வருகிறார். இத்துறையில் சீன இலக்கியங்கள் அதிகம் கவனஞ் செலுத்தப்படாதன. ஏற்கெனவே லூசனின் சிறுகதைகளை இரு தொகுதிகளாய் தமிழ்கூறு நல்லுலகுக்கு வழங்கியவர், இப்போது வேறு சில சீனப் படைப்பாளர்களை அறிமுகம் செய்துதர முன் வந்துள்ளார்.

இவரது மொழிபெயர்ப்புகள் யாந்ரீக ரீதியில் அமைவனல்ல; மூல மொழிசார்ந்த மக்களதும், தமிழ் மக்களதும் அறநெறிகள், தார்மீகக் கோட்பாடுகள், பண்பாட்டுக் கோலங்கள், அழகியற் தாரதம்மியங்கள் ஆகியவற்றைத் தமது நுண்மான் நுழைபுலத்தால் தேர்ந்து தெளிந்து மொழிபெயர்க்கும் ஆக்கத்தினை சுவைபடத்தரும் ஆற்றல் படைத்தவர். அதற்கென இலக்கியத் தேடலுக்கும் அப்பால் சமூக - பண்பாட்டு ஆய்வுகளை நிகழ்த்திப்பெற்ற அறிவொளியுடனேயே மொழிபெயர்ப்பு பணியை மேற்கொள்பவர்.

இந்த நிதர்சன உண்மையை தொடராக வெளிவரும் சீனப்படைப்புகளும் உறுதிசெய்யும். இத்தகைய பண்பின் வெளிப்பாடாக, சீன இலக்கியத் தேடலுடன் தாம் வளர்த்துக்கொண்ட சீன மக்களது வரலாற்றினைக் கட்டுரையாக எழுதுமி பணியில் இவர் இப்போது ஈடுபட்டு வருகிறார் என்பதும், விரைவில் அது நூலருவில் வெளிக்கொணரப்படும் என்பதும் இலக்கிய - சமூகவியல் ஆர்வலர்கட்கு பெருமகிழ்வைத் தரும் என நம்புகிறோம்.

தமது அரிய படைப்புகளை பேரவையூடாக வெளியிட அனுமதி வழங்கிய கே. கணேஷ் அவர்கட்கும், எம்முடன் இணைந்து இவற்றை வெளியிடும் சென்னை புக்ஸ் நிறுவனத்திற்க்கும், இந்த வெளியீட்டில் பணிபுரியும் அனைவர்க்கும் எமது நன்றிகள்.

15|1, மின்சார நிலைய வீதி தேசிய கலை இலக்கியப்
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை பேரவை
1-3-90

1

ஆம், கூனற்பிறையை மீண்டும் கண்ணுற்றேன். குளிர்ந்த இளம் தங்கநிற அரிவாள் தோற்றத்தில், இதே போன்று எத்தனையோ முறைகள் இதே மாதிரியான கூனற்பிறைகளைக் கண்டிருக்கிறேன், எத்தனையோ தரம்....அது பலவித உணர்வுகளைத் தோற்றுவித்தது பல்வேறுபட்ட காட்சிகளை மனதில் கொணர்ந்தது. நான் அமர்ந்து அதனை உற்று நோக்கும் ஒவ்வொரு முறையும் நீலவானில் தொங்கும் அதனை ஞாபகப்படுத்திக் கொள் வேன். மாலைநேரத்து மாருதம் வீடு முகிழவைக்கும் மலர், துயில்வதற்கு ஏங்கி இருப்பது போன்று நினைவுகளை அது கிளப்பிவிடும்.

2

உண்மையாகவே முதன்முறை தென்பட்ட பொழுது அந்தக் குளிர்நிறை குளிரையே தோற்றுவித்தது. அது குறித்த முதல் நினைவு கசப்பானதொன்று, அதன் மெல்லிய தங்க ஒளி எனது கண்ணீர்க்கட்கு ஊடாகப் பிரகாசித்தது ஞாபகம் வருகிறது. அச்சமயம் ஒரு மொத்தமான சிகப்பு ரவிக்கை அணிந்திருந்த ஏழு வயதுப் பெண் நான். அம்மா எனக்காகச் செய்த நீலநிறத் தொப்பியை அணிந்திருந்தேன். அதில் சிறுசிறு பூக்கள் அச்சிடப்பட்டிருந்தன. எங்கள் சிறிய அறையின் வாயிற் படி அருகே சாய்ந்தவாறு கூனற்பிறையை நோக்கியது ஞாபகம் வருகிறது. அம்மாவின் கண்ணீரும் அம்மாவின் நோயுடன் மருந்துகளின் நெடியும் புகையும் நிறைந்ததாக தாக அவ்வறை திகழ்ந்தது, நான் தனிமையாக அப் படியில் நின்றுகொண்டு வான்மதியைப் பார்த்துக் கொண்

டிருந்தேன். என்னைப்பற்றி எவரும் கவலைப்படவில்லை. எனது இரவு உணவை எவரும் சமைத்து வைக்கவில்லை. அவ்வறையில் ஒரு சோக நிகழ்ச்சி நடைபெற்றுள்ளதாக நான் உணர்ந்தேன். எல்லோரும் அப்பாவின் நோய்.... என்று கூறினார்கள். அதைவிட என் மீதே எனக்கு இரக்கந் தோன்றியது. குளிரும் பசியும் நிறைந்த நான் கவனிப்பாரற்று இருந்தேன்.

நிலா மறையும்வரை அங்கு நின்று கொண்டிருந்தேன். வயிற்றுக்கு உணவில்லை. கண்ணீரை என்னால் அடக்க முடியவில்லை. அம்மாவின் அழகை என்னதை அழுக்கி விட்டது. அப்பா அமைதியாகக்கிடந்தார். ஒரு வெள்ளைத் துணியால் அவர் முகம் மூடப்பட்டிருந்தது. அத்துணியை விலக்கி அவர் முகத்தைக்காண விரும்பினேன். ஆயினும் துணிவு வரவில்லை. எங்கள் அறையோ சிறிது, அப்பா முழுதும் அடைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அம்மா வெள்ளைத் துயர உடை அணிந்து கொண்டிருந்தாள். எனது சிகப்பு ரவிகைக்குமேல் கரைகள் தைக்காத வெள்ளைச் சால்வை போர்த்தப்பட்டது. கரைகள் ஓரத்தில் நீட்டிக்கொண்டிருந்த வெள்ளை நூற்களை நான் பிய்த்துக்கொண்டிருந்தது இப்பொழுது நன்றாய் ஞாபகம் வருகிறது. பெரும் சத்தமும் ஒப்பாரி குரல்களும் கேட்டன. எல்லோரும் ஓடி ஆடி பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தனர். அப்படி ஒன்றும் அங்கே பெரிதாகச் செய்வதற்கு வேலை இருக்கவில்லை. ஏன்தான் தடபுடல் படுத்திக் கொண்டிருந்தார்களோ, அப்பாவை நான்கு மெல்லிய பலகைகள் கொண்ட சவப்பெட்டியில் வைத்தார்கள். பெட்டியின் பல இடங்களில் விரிசல்கள் இருந்தன. ஐந்து ஆறு பேர்வழிகள் வெளியே தூக்கிக் சென்றார்கள். அம்மாவும் நானும் அழுதுகொண்டே பின் தொடர்ந்தோம். அப்பாவின் ஞாபகம் இருக்கிறது. அவரது பெட்டியும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. அந்தப்

பெட்டியில் அவரது முடிவு இருந்தது. நான் அதனை உடைத்தாலன்றி அவரை நான் மீண்டும் பார்க்க முடியாது என்பதனை உணர்ந்தேன். ஆயினும் அதனை நகர்ப்புறத்து மதிலுக்கும் அப்பாலுள்ள இடுகாட்டில் ஆழப் புதைத்துவிட்டார்கள். புதைத்த இடத்தைச் சரியாக நான் அறிந்திருந்தாலும், அந்தப் பெட்டியை நான் மீண்டும் பார்ப்பேனோ என்ற ஐயம் தோன்றியது. ஒரு சொட்டு மழைத் தண்ணீரை உறிஞ்சுவதுபோல் மண்தரை விழுங்கிக்கொண்டது,

3

அம்மாவும், நானும் மீண்டும் வெள்ளை ஆடை அணிந்த சமயம் மீண்டும் கூனற்பிறையைக் கண்ணுற்றேன். அன்று குளிர் நிறைந்த நாளாக இருந்தது. அம்மா அப்பாவின் புதைகுழியைக்காண என்னையும் அழைத்துச் சென்றாள். காகிதத்தாலான தங்க, வெள்ளி நிறப் பாளங்களை எரித்துக் கொளுத்திட விலைக்கு வாங்கி வந்தாள். அப்பாவிருக்கும் அடுத்த உலகத்திற்குப் போய்ச் சேர, அன்று அம்மா என்மீது பெரிதாக அன்பு காட்டினாள். நான் களைப்புற்றபொழுது என்னைத் தோளில் தூக்கிக்கொண்டாள். நகர்ப்புறவாயிலில் எனக்கு வறுத்த தவிட்டுக்கொட்டை வாங்கித் தந்தாள். கொட்டை களைத் தவிர மற்ற எல்லாப் பொருள்களும் குளிராக இருந்தன. அவற்றை உண்ணாமல் எனது கைகளுக்கு சூடு ஏற்றினேன்.

எவ்வளவுதொலை நாங்கள் நடந்து சென்றோம் என்பது எனக்கு ஞாபகமில்லை, எங்கோ ரொம்ப ரொம்பத் தூரம். அப்பாவைப் புதைத்த அன்று போன பொழுது அவ்வளவு தொலைவாகத் தெரிந்துகொள்ள வில்லை. எங்களுடன் கூட பலர் வந்தது காரணமாக இருந்திருக்கலாம். இந்த முறை அம்மாவும் நானும் மட்டுமே. நானும் பேச்சுக்கொடுக்கும் நிலையில் இல்லை;

அங்கு அமைதி நிலவியது. அந்த மஞ்சள் தூசுபடர்ந்த சாலையில் எவ்வித ஓசையும் இல்லை.

அப்பொழுது பனிக்காலம். பகற்பொழுது குறுகியதாக இருந்தது. புதைகுழி நன்றாக ஞாபகமிருந்தது— அதன்மேல் சிறிய மேடு, தொலைவில் கபிலநிறக் குன்றுகள் அவற்றின்மீது பரிதியின் கதிர்கள் சாய்வுரப் படர்ந்திருந்தன. அம்மா என்னைக் களைப்பதாக இல்லை. என்னை ஒதுக்குப்புறமாக அமர்த்திவிட்டு சுவக்குழியின் தலைமாட்டினை அணைத்தவாறு அழுதுகொண்டிருந்தாள். நான் சூடான தவிட்டுக் கொட்டைகளை கையில் ஏந்திக்கொண்டிருந்தேன். சிறிது நேரம் அழுத பின்னர் அந்தக் காகிதப் பாளங்களைக் கொளுத்தினாள். அதன் சரம்பல்கள் சிறுசிறு சுழல்களாக எங்கள் முன் வளைந்து பின்னர் அமைதியுடன் தரையில் தாழ்ந்தன. காற்று அவ்வளவாக இருக்கவில்லை. ஆயினும் குளிர் அதிகமாக இருந்தது.

அம்மா மீண்டும் அழத் தொடங்கினாள். நானும் அப்பாவை நினைத்தேன். ஆயினும் நான் அவரை நினைத்து அழவில்லை. ஆயினும் அம்மாவின் ஏக்கமான குரல் என் கண்களில் நீரை வரவழைத்தது. நான் கையினால் அவளை இழுத்தவாறு “அழாதே, அம்மா அழாதே” என்றேன். அவள் மேலும் அழுதவளாய் என்னைத் தனது மார்பில் அணைத்துக்கொண்டாள்.

பகலவனும் காய்கின்ற நேரம்: ஆள் ஒருவர்கூடத் தென்படவில்லை, அது அம்மாவுக்குச் சிறிது அச்சந்தந்தது. கண்ணீர் சிந்தியவளாய் என்னை அழைத்து நடந்தாள். சிறிது தொலைவு நடந்ததும் திரும்பிப் பார்த்தாள். நானும் நோக்கினேன். மற்றவர்களது புதைமேட்டிற்கும், அப்பாவினதற்கும் அடையாளம் காண முடியவில்லை. குன்றுப்பக்கம் வேறு எதுவும் இல்லாமல் வெறும் புதைமேடுகளே தென்பட்டன. குன்றின் அடி

வாரம்வரை நூற்றுக்கணக்காண சிறு புதைமேடுகள்.
அம்மா பெருமூச்சு விட்டாள்.

சிலசமயம் வேகமாகவும், சிறிது மெதுவாகவும் நாங்கள் நடந்துகொண்டே இருந்தோம். நகர்ப்புற வாயிலருகே வந்தோமோ இல்லையோ நான் மீண்டும் கூனற்பிறையை காணலுற்றேன். எங்களைச் சுற்றி இருளும், அமைதியும் நிலவின. அந்தப் பிறை மட்டுமே குளிரொளியைத் தந்து கொண்டிருந்தது. எனக்குக் களைப்பாக இருந்தது. அம்மா என்னைத் தூக்கிக் கொண்டாள். எப்படி நகருக்குத் திரும்பினேன் என்பது ஞாபகமில்லை. வானத்தில் ஒரு கூனற்பிறை நிலா மட்டும் விளங்கியது என்பதுமட்டும் இலேசாக ஞாபகம்.

4

எனக்கு எட்டு வயது வந்ததும் அடகுக்கடைக்குப் பொருள்களைக் கொண்டு செல்லும் வழிகளை அறிந்து கொண்டேன். நான் சிறிது பணம் பெற்றுத் திரும்பா விட்டால் நானும் அம்மாவும் அன்று பட்டினிதான். முடியாக்குறைக்குத் தான் என்னை அம்மா அனுப்புவாள் ஏதாவது சிறிய பொட்டலத்தை அவள் என்னிடம் தருகின்ற பொழுதிலெல்லாம் எங்கள் பாணையின் அடித் தளத்தில் கஞ்சித் தண்ணீர்கூட எஞ்சியிருக்கவில்லை என்ற நிலையில்தான். இளம் விதவை போல் எங்கள் வீட்டுப் பாணை பல நாட்கள் சுத்தமாகவே கிடக்கும்.

ஒருநாள் கண்ணாடி ஒன்றுடன் அடகுக்கடைக்கு அனுப்பப்பட்டேன். அம்மா அதனைப் பயன்படுத்துவதா யினும் அடகு வைக்க அது ஒன்றே எஞ்சியிருந்தது. காற் சட்டையின் முழங்கால்கள் அப்பொழுதான் கிழிசல் தைக்கப்பட்டிருந்தன. எச்சரிக்கையுடன் நடக்க வேண்டியிருந்தது. கையில் கண்ணாடியை ஜாக்கிரதையாகப் பிடித்துக்கொண்டு அடகுக்கடைக்கு விரைவாகச் சென்றேன். அது ஏற்கனவே திறந்திருந்தது.

அந்த அடகுக் கடையின் பெரிய சிகப்பு நிறக் கதவையும் கடையின் உயர்வான மேடையையும் கண்டாலே எனக்கும் பயம். அந்தக் கதவைக் கண்டதுமே என் இதயம் படபடக்கும். கதவின் இடைவெளி, ஓரம் ஊர்ந்து செல்ல நேர்ந்தாலும் நான் சமாளித்துப் போவேன். பத்திரமாகக் கதவோரத்தைப் பிடித்தவாறு கையிலுள்ள பொட்டலத்தை நீட்டியவாறு “இந்தச் சாமான்களை அடகுவைக்க வந்தேன்” என்று சத்தமிட்டுக் கூறுவேன். பணமும் பற்றுச் சீட்டும் பெற்றவுடன் அவற்றைப் பத்திரமாக எடுத்துக்கொண்டு வீடு சேர்வேன். அம்மா கவலையுடன் எனக்காகக் காத்திருப்பாள் என்பதை உணர்வேன்.

ஆனால் இம்முறையோ கண்ணாடியை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்து விட்டார்கள். கண்ணாடியுடன் மற்றுமொரு சாமானையும் சேர்த்து வைக்கவேண்டும் என்று கூறிவிட்டார்கள். அவர்கள் சொன்னதைப் புரிந்து கொண்டேன். என சட்டைக்குள் கண்ணாடியை வைத்தவாறு எவ்வளவு வேகமாக ஓடிச்செல்ல முடியுமோ அவ்வளவு வேகமாய் ஓடிச் சேர்ந்தேன். அம்மா அழுதாள்: அடகுவைக்க அவளிடம் வேறு எந்த பொருளும் இருக்கவில்லை. நான் எங்கள் அறையில் நிறையச் சாமான்கள் இருந்ததாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் இப்பொழுதோ பணம் ஈட்டுவதற்கு ஒரு துண்டும் இருக்கவில்லை என்பதைக் கண்டதும், எங்களிடம் அப்படி ஒன்றும் அதிகமாகப் பொருள்கள் இருந்திருக்கவில்லை, என்பதை உணரலானேன்.

அம்மா என்னை மீண்டும் அடகுக் கடைக்கு அனுப்புவதில்லை எனத் தீர்மானித்தாள். “அம்மா, நாம் என்னத்தைச் சாப்பிடுவோம்?” என்று கேட்டதும் அவள் அழுதவாறு என்னிடம் தனது வெள்ளிக் கொண்டை ஊசியைத் தந்தாள். அவளிடம் எஞ்சியிருந்த கடைசிச் சாமான் அது ஒன்றே. இதற்கு முன்னரும் பலமுறை கொண்டையிலிருந்து எடுத்துத்தர முயன்றிருக்கிறாள்.

எனினும், மனம் ஒப்பியதில்லை. அம்மாவின திருமணத் தின்பொழுது அவளுக்குப் பாட்டி அளித்த பரிசு அது; அந்த தனது கடைசி வெள்ளிச் சாமானை கண்ணாடியுடன் சேர்த்து அடகு வைக்கும்படிக் கொடுத்தாள்.

அடகுக் கடைக்கு என்னால் முடிந்த மட்டும் வேகமாக ஓடினேன். இருந்தும் அந்தப் பெரிய கதவு மூடப்பட்டு விட்டது. வெள்ளிக்கொண்டை ஊசியை அழுத்திப் பிடித்தவாறே சத்தம் போடாது மெதுவாக அழத் தொடங்கினேன். மேலே வானத்தை நோக்கினேன். ஆகா, எனது கண்ணீர்களுக்கூடாக அந்தக் கூனற்பிறை ஒளியுடன் காட்சியளிப்பதை மீண்டும் கண்ணுற்றேன்.

ரொம்ப நேரம் அழுதேன். அம்மா இருட்டின் நிழலிலிருந்து வந்து என் கைபிடித்து அழைத்துச் சென்றாள். ஓ, எத்தனை இதமான கரமது. என் தொல்லைகள் அனைத்தையும், ஏன் என் பசியையும் கூட மறந்தேன்; அம்மாவின இதமான கரம் என்னதைப் பற்றிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது எல்லாம் நிறைவாகவே தோன்றின.

நான் அழுதவாறு “அம்மா வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போய் தூங்குவோம், நான் விடியற்காலை பழையபடி இங்கு வருகிறேன்” என்றேன்.

அம்மா ஒன்றுங் கூறவில்லை. சிறிது தொலை நடந்ததும் “அந்தப் பிறையைப் பார்த்தாயா அம்மா, அப்பா செத்த அன்று இருந்தது போலேயே இருக்கிறது, அது ஏன் கூனலாக இருக்கிறது?” என்று கேட்டேன்.

அம்மா ஒன்றும் பேசவில்லை. ஆனால் அவளது கை மெல்ல நடுங்கியது.

5

நாள் முற்றும் கூலிக்காக அம்மா புடவை துவைத்துக் கொடுத்தாள். அவளுக்கு நான் உதவ விரும்பினேன்.

என்னால் ஒன்றும் செய்வதற்கு முடியவில்லை. நான் வேலையை முடிக்கும் வரை காத்திருப்பேன். அதன்பின்னரே நான் தூங்கச் செல்வேன். சில சமயங்களில் பிறை தோன்றிய பின்னர் கூடத் துவைத்துக்கொண்டிருப்பாள். மாட்டுத் தோல்போல் மொத்தமான காலணிகளைக் கடைகளிலிருந்து ஊழியர்கள் கொணர்வார்கள். அவள் இந்த தோல் நிகர்த்த துணிகளைத் தோய்த்து முடிந்ததும் அவளது பசியோ போய்விடும்.

நான் அவளருகே அமர்ந்து நிலவைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். அதன் ஒளிக்கதிர்களுக்கூடாக பெரிய முக்கோண தவிட்டுக்கொட்டை நிகர்த்த வெளவால்கள் வெள்ளிகளுக்கும் ஊடாக மின்னெனத் தோன்றி உடனே விரைவாய் மீண்டும் இருளில் வீழ்ந்து பறந்து மறைவதைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அம்மா மீது எவ்வளவுக் கெவ்வளவு இரக்கப்பட்டேனோ அதேபோல கூனற்பிறை மீது அன்பு மூண்டது. அதை உற்று நோக்கும்பொழுதெல்லாம் அது எனக்கு மன ஆறுதல் தந்தது. கோடைகாலத்தில் அதைக் காண நான் மிகவும் விரும்பினேன். எப்பொழுதும் குளிர் மைய மாகப் பனிபோலத் தோன்றியது. ரொம்ப நேரம் நிலை நிற்காவிட்டாலும் அது தரையின்மீது பதிக்கும் நிழல்களைக் காண ஆசைப்பட்டேன். மெல்லிய படலமென உலகத்தை இருளில் ஆழ்த்தி வானில் மின்மினுக்க மலர்களின் வாசனை கிளம்ப விரைவில் மறைந்துவிடும். எங்கள் அண்டை வீட்டினர் நிறையப் பூஞ்செடிகள் வளர்த்திருந்தனர். நீண்டு வளர்ந்த விட்டில்மரத்துப் பூங்கொத்துக்கள் எங்கள் குடிலருகே விழத் தரைமுழுதும் பனிப்படலம் விரித்ததுபோல் காட்சிதரும்.

6

அம்மாவின் கைகள் முரடுகட்டி மரத்துவிட்டன. என் முதுகைத் தடவும்பொழுது இதமாக இருந்தது. தண்

ணீரில் ஊறியதால் கைகள் வீங்கியிருக்குமாகையால் நான் தொல்லை கொடுப்பதில்லை. அவள் மெலிந்திருந்தாள். நாற்றம் பிடித்த காலணி கழுவியபின் சாப்பிடவும் மனம் ஒப்புவதில்லை. இவற்றினின்று அவள் விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றாள் என்பதையும் அறிந்திருந்தேன். அழுக்குத் துணிகளைத் தள்ளி வைத்துவிட்டு சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிடுவாள். சில சமயங்களில் தனக்குத்தானேயும் பேசிக்கொள்வாள். என்ன திட்டமிட்டாளோ? என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

7

அம்மா என்னை அவருடன் அன்பாக இருக்கும்படியும் “அப்பா” என்று அழைக்கும்படியும் கூறினாள். எனக்கு மற்றொரு தந்தையைக் கொணர்ந்திருந்தாள். இது குறித்து என்னிடம் கூறும்பொழுது அவள் என்னை உற்றுப் பார்க்கவில்லை. அவளது கண்களில் நீர்வழிந்தது” உன்னை நான் பட்டினி போட விரும்பவில்லை!” என்றாள்.

ஓகோ, நான் பட்டினியாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் எனக்கு மற்றொரு அப்பாவைத் தேடிக்கொணர்ந்தாளா? ஒன்றும் எனக்கு விளங்கவில்லை, எனக்கும் சிறிது அச்சமாகத்தான் இருந்தது. ஆயினும் பின்னர் சிறிது தென்பு தோன்றியது, ஒருக்கால் இனிமேல் பட்டினி இருக்க நேராதென்று.

என்ன அதிசயம்! எங்கள் சிறு குடிப்பிணிருந்து வெளிச் சென்றபொழுது மீண்டும் வானிலே பிறை தோன்றியது. நான் இதற்கு முன் பார்த்திராதவாறு ஒளிமிக்கதாகவும், பயங்கரமானதாகவும் காட்சியளித்தது. நான் பழக்கமாகி வளர்ந்த சிறு அறையைவிட்டு நீங்கிச் செல்கிறேன். அம்மா மணப்பெண்ணுக்குரிய சிகப்புப் பல்லக்கில் அமர்ந்திருந்தாள், அவளுக்கும் முன்பக்கத்தில் சரியாக இசைக்கத்

தெரியாத சிலர் எதையோ ஊதிக்கொண்டு சென்றார்கள். அந்த மனிதரும் நானும் பின் தொடர்ந்து சென்றோம். அவர் என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்தார். கூனற்பிறை குளிர்ந்த காற்றின் அசைவில் நடுக்கத்துடன் ஒளிவீசிக்கொண்டிருப்பதுபோல் தோன்றியது.

வீதி விரிச்சோடியிருந்தது. சில நாய்கள்தான் இசைஞார்களைப் பார்த்து குரைத்துக்கொண்டிருந்தன. பல்லக்கு விரைவாக நகர்ந்தது. அது எங்கே போகிறது? அம்மா வை நகரத்திலிருந்து இடுகாட்டிற்கு அழைத்துச் செல்கிறதோ? அந்த மனிதர் என்னைப் பலமாக இழுக்கவே மூச்சுத் தடுமாறிவிட்டது. என்னால் அழக்கூட முடியவில்லை. அந்த ஆளின் வியர்வை நிறைந்த உள்ளங்கைகள் மீனைப்போல் குளிர்ந்திருந்தது. நான் 'அம்மா' என்று கூப்பிட விரும்பினேன். ஆயினும் எனக்குத் துணிவு வரவில்லை. அந்தப் பிறை அரைக்கண் மூடிய மீன்போல் தோற்றமளித்தது. சிறிது நேரத்தில் பல்லக்கு ஒரு சந்தின் வழியாக நுழைந்தது.

8

அடுத்து மூன்று நான்கு ஆண்டுகள் நான் பிறையைக் காணவில்லை.

என் புதிய அப்பா என்னுடன் பிரியமாக இருந்தார். அவருக்கு இரண்டு அறைகள் இருந்தன. அவரும் அம்மாவும் உள்ளறையில் வசித்தார்கள், வெளியறையில் கந்தைப் பாயில் உறங்குவேன். ஆரம்பத்தில் அம்மாவுடன் படுத்துக்கொள்ளத்தான் ஆசையாக இருந்தது. ஆயினும் நாள்பட 'எனது' அறைமீது எனக்குப் பற்று உண்டாயிற்று. அது நன்கு வெள்ளையடிக்கப்பட்ட சுவர்களையும் ஒரு மேசை நாற்காலியையும் கொண்டதாக இருந்தது. அவையெல்லாம் எனக்குச் சொந்தமானதாக எண்ணினேன். எனது படுக்கையும் முன்னைவிட மெத்தமாகவும் இதந்தருவதாகவும் இருந்தது.

அம்மாவுக்கு மெதுவாகச் சதைபோடத் தொடங்கியது. மறுபடியும் கன்னத்தில் நிறம் மீண்டது. கையின் காய்ப்புகள் மறைந்தன. நானும் அடகுக்கடைப் பக்கம் கால்வைத்துப் பலகாலம் ஆகிவிட்டது. எனது புதிய தந்தை என்னைப் பள்ளிக்குச் செல்ல அனுமதி தந்தார். எனக்கு அவரைப் பிடித்திருந்தாலும் ஏனோ 'அப்பா' என்று அழைக்க மனம் வரவில்லை.

அவரும் புரிந்து கொண்டார். என்னைப் பார்த்துப் புன்னகைப்பார். அச்சமயம் பார்க்க அவரது கண்கள் நன்றாக இருக்கும். அம்மா நான் தனித்திருக்கும்பொழுது 'அப்பா' என்று கூப்பிடும்படி என்னை வற்புறுத்துவாள். நானும் பிடிவாதம் பிடிக்கவில்லை. அவரால்தான் எனக்கும் அன்னைக்கும் உண்ண உணவும் உடுக்க உடையும் கிடைக்கிறது என்பதை உணர்வேன். இவை அனைத்தையும் புரிந்திருந்தேன்.

ஆம், மூன்று நான்கு ஆண்டுகள் வரை பிறை எனக்குத் தென்பட்டதாக ஞாபகமில்லை. ஒருக்கால் நான் அதைக் கண்டும் மறந்து போயிருக்கலாம்.

ஆயினும் அப்பா இறந்த அன்று கண்ட கூனற்பிறையை யோ அம்மாவின் மணப்பல்லக்கின் முன்பாக நகர்ந்த பிறையை யோ நான் மறக்கவே முடியாது. ஒளிநிறைந்த குளிரான சிறு மஞ்சள் பளிங்குபோல் காட்சிதந்த அந்த சன்னக்குளிர் ஒளி என் உள்ளத்தில் என்றும் நிலைத்திருக்கும். சில சமயங்களில் அதைப்பற்றி நான் நினைக்கும்பொழுது என் கையை விரித்து நீட்டித் தொட்டுவிட முடியுமெனத் தோன்றும்.

9

பள்ளிக்குச் செல்ல எனக்கு விருப்பம். பள்ளிக்கூட முகப்புவெளி நிறைய பூக்கள் இருப்பதாக எண்ணுவேன்

என் பள்ளியில் இல்லாதிருப்பினும் அப்படியே எண்ணிக் கொள்வேன். பள்ளிக்கூடம் குறித்த எண்ணம் தோன்றும் போதெல்லாம் அப்படித்தான் தோன்றும் அதேபோன்று அப்பாவின் புதைமேட்டை நினைக்கும்பொழுதும் நரகத்திற்கும் புறம்பே மெல்லிய காற்றசைவுக்கு ஊடே வளைந்து தொங்கிய பிறை ஞாபகம் வரும்.

அம்மாவுக்கும் பூக்களென்றால் பிரியம். விலை கொடுத்து வாங்க முடியாவிட்டாலும் யாராவது கொடுத்ததால் அதைத் தன் தலையில் செருகிக் கொள்வாள். ஒரு சமயம் வழியில் கிடந்த சில பூக்களைப் பொறுக்கி அவளிடம் தந்திருக்கிறேன். காய்ந்துபடாத பூக்களை அவள் அணிந்திருப்பதை பின் பக்கத்திலிருந்து பார்த்தபொழுது அவளது தோற்றம் இளமையுற்றிருந்தது. அவளும் மகிழ்ச்சியுடனிருந்தாள். நானும் அப்படியே

10

பள்ளிக்குச் செல்வது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. இதனால்தானோ என்னவோ பள்ளிக்கூடத்தைப் பற்றி எண்ணும்பொதெல்லாம் மலர்களின் எண்ணமே தோன்றும் தொடக்கப் பள்ளிப்படிப்பு முடிவுபெறும் சமயத்தில் அம்மா மீண்டும் என்னை அடகுக்கடைக்கு அனுப்பி வைத்தாள் எனது புதிய தந்தை திடீரென ஏன் வீட்டை விட்டுச் சென்றார் என்பதை நான் அறியேன். அம்மாவுக்கும் அவர் எங்கு சென்றார் என்பதே தெரியவில்லை. தொடர்ந்து என்னைப் பள்ளிக்குச் செல்லும்படி கூறினாள். விரைவில் அவர் திரும்பி விடுவாரென்று எண்ணினாள்.

பல நாட்கள் கழிந்தும் அவர் பற்றிய தகவல் ஒன்றும் இல்லை அவர் கடிதங்கூடப் போடவில்லை. மீண்டும் அம்மா அழுக்குபிடித்த காலணிகளைக் கழுவிப் பிழைக்க வேண்டுமோ என்று எண்ணும்பொழுது மனச்சங்கடமாக இருந்தது.

ஆனால் அம்மா வேறு விதமாகத் திட்டம் தீட்டியிருந்தாள். அவள் தொடர்ந்தும் நன்றாகப் பூழுடித்து நன்றாக உடுத்தினாள். என்ன வேடிக்கை! அவள் அழவில்லை, மாறாக அவள் எப்பொழுதும் சிரிப்புடன் இருந்தாள். ஏனோ? எனக்குப் புரியவில்லை. நான் பள்ளி விட்டு வீடுவரும்பொழுது அவள் வாசற்படியில் நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன். அதன் பிறகு தெருவில் என்னைக் கண்டம் சிலர்:

“ஏய் நான் விரைவில் வருவேன் என்று உன் அம்மா விடம் சொல்”

“இளமையாகவும் பக்குவமாகவும் நீ இருக்கிறாயே சந்தைக்கு வருவாயா?”

எனது முகம் தீபோல் கனன்றது. என் தலையை நான் எவ்வளவு தாழ்த்த முடியுமோ அவ்வளவு குனிந்து கொண்டேன். இப்பொழுது நான் புரிந்து கொண்டேன். ஆயினும் அது குறித்து என்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியா திருந்தது. அம்மாவிடம் அது குறித்துக் கேட்பதற்கு மனம் துணியவில்லை. அவள் என்மீது அன்பு பாராட்டி அடிக்கடி என்னிடம் “நன்றாகப் புத்தகங்களைப் படி, சிரமப்பட்டுப்படி” என்பாள்.

அவளோ படிப்பு வாசனை இல்லாதவள். அவள் என்னைப் படிக்கும்படித் தூண்டுவது ஏனோ? எனக்கு ஐயம் உண்டாயிற்று அப்புறம் நானே எண்ணலானேன். அவளுக்கு வேறுவழி இல்லாததால் இதில் இறங்கிவிட்டாளென்று, சந்தேகம் தோன்றியபொழுது அவளைத் திட்ட எண்ணுவேன் மறு சமயம் அவளை அணைத்தும் மேற்கொண்டும் இங்ஙனம் நடக்காதிருக்கும்படிக் கெஞ்சிக் கேட்க எண்ணுவேன்.

நான் அவளுக்கு உதவியாக இருக்க முடியாத நிலை குறித்து என்மீதே வெறுப்புற்றேன். தொடக்கப் பள்ளிப்

படிப்பை முடித்தும் என்னால் என்ன பயன்? எனது வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்த பல மாணவிகள் வைப்பாட்டிகளாகவும் சிலர் “இருளகத்தில்” பணிபுரிவதாகவும் கேள்விப்பட்டேன். அவையெல்லாம் மிகவும் அஞ்சையானவை என யூகித்தேன். என் வகுப்பு மாணவிகள் எல்லாவற்றையும் அறிந்து வைத்திருந்தார்கள்; இவை குறித்து அவர்கள் ஆர்வத்துடன் குசுகுசுத்தவை ஏதோ மட்டமானவை என எனக்குப்பட்டது. அவர்கள் வெட்கினாலும் உள்ளூர குதூகலித்துக் கொண்டதாகத் தெரிந்தது.

அம்மா குறித்த சந்தேகம் வலுத்தது. என்னை அந்தத் தொழிலில் புகுத்துவதற்காக என் படிப்பு முடியும் வரைக் காத்திருக்கின்றாளா? இப்படியெல்லாம் எண்ணும் பொழுது வீடு திரும்பவே மனம் வராது. அம்மாவைச் சந்திக்கவே எனக்கு அச்சம் உண்டாயிற்று. மாலைச் சிற்றுண்டிக்கு அவள் கொடுத்த சிற்றுண்டிக் காசுகளைச் சேமித்துப் பட்டினியுடன் உடற்பயிற்சி வகுப்பு சென்று வந்தேன். மயக்கமும் வரும். பலகாரங்களைச் சுவைக்கும் மற்ற மாணவிகளைக் கண்டு எனக்குப் பொறாமை தோன்றும். அம்மா தொழில் செய்யத் தூண்டினால் கையில் கொஞ்சம் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஓடிவிடலாம்.

நான் சேர்த்துவைத்த பெருநிதி பத்தோ பதினைந்து சதங்களே. பகல் நேரத்திற்கூட நான் வானத்தை நோக்கி எனது பிறையை பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். எனது உள்ளத்தின் துயருக்கு ஏதாவது ஒன்றை உவமானமாகக் கூறுவதென்றால் அந்த நீலநிறப் பட்டு வானத்தில் துணையற்றுத் தொங்கிக்கொண்டு வெளிவரும் கூனற் பிறையை ஒளிக்கதிர்கள் இருளில் விழுங்கப்படுவதைக் கூறலாம்.

எல்லாவற்றையும் விட நான் அம்மாவை சிறிது சிறிதாக வெறுக்கத் தொடங்கியது. எனக்குச் சங்கடமளித்தது. நான் அவளை வெறுக்கத் தொடங்கும் பொழுது அப்பாவின் புதைமேட்டிற்கு என்னை அவள் தோள்மேல் சுமந்து சென்றதை எண்ணும் பொழுது தணிந்துவிடும். இருப்பினும் வெறுப்புணர்ச்சி தோன்றவே செய்தது. எனது இதயம் சிறிது நேரம் ஆழ்ந்த கருமையால் சூழப்பட்டு சிறிதே ஒளிவிடும் வளைந்த அதே பிறை போல் இருந்தது.

அம்மாவின் அறைக்குப் பல மனிதர்கள் வரத் தலைப்பட்டார்கள். அதை அவள் என்னிடம் மறைக்க முயலவில்லை. நாக்கைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் வெறிபிடித்த நாய்கள் போல என்னை வெறித்துப் பார்த்தார்கள். அம்மாவைவிட நான் சுவைமிக்க பண்டமாக அவர்கள் கண்களுக்குத் தோன்றியது. நான் அதை உணர்ந்தேன்:

சிறிது காலத்தில் நான் நிரம்ப விஷயங்களைப் புரிந்து கொண்டேன். எனது உடல் விலைமதிப்பு மிக்கதாக இருப்பதையும் எனது சொந்த சுகந்தத்தையும் உணர்ந்தேன். எனக்கு நாணம் தோன்றியது; மாறுபட்ட உணர்ச்சிகள் என்னிடையே தோன்றின. என்னையே காப்பாற்றிக்கொள்ளவோ என்னையே அழித்துக் கொள்ளவோ வல்ல சக்தி என்னிடம் இருந்தது. என்பதை உணரலானேன். சில சமயங்களில் நான் உறுதியாகவும் பலமாகவும் இருந்தேன். சிலசமயம் துர்ப்பலமாகவும் அனாதரவாகவும் சூழப்பமடைந்த நிலையிலும் இருந்தேன்.

அம்மாவின்மீது நான் அன்பு செலுத்த முயன்றேன் பல விஷயங்களைக் கேட்க விரும்பினேன். அவளின் ஆறுதல் மொழி எனக்குத் தேவைப்பட்டது. ஆயினும்

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் நான் அவளிடமிருந்து ஒதுங்கி இருக்கவும் வெறுக்கவும்—இன்றேல் என்னையே அழித்துக்கொள்ளும் மனோநிலை இருந்தது.

உறக்கமின்றி நான் படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டு நிலைமைகளை ஊன்றி நோக்குகைகளில் அம்மா பரிதாபத்திற்கு உரியவள் என்பதை உணர்வேன். இருப்பினும் இந்த முறையில் இவள் சம்பாதித்த உணவை நான் எப்படி உண்பது எனத் தோன்றும்.

இங்ஙனமாக எனது உணர்வுகள் மாறிமாறித் தோன்றின. குளிர்காலக் காற்றைப்போல்—சிறிது நேரம் நின்று பின்னர் எப்பொழுதையும்விட உக்கிரமாக வீசுவதைப்போல, என்னுள்ளே எழும்பிய ஆத்திரத்தை நான் அமைதியுடன் நோக்குவேன். அதனை அடக்குவதற்குச் சக்தியற்றவளாக இருந்தேன்.

12

ஒரு தீர்மானத்திற்கு நான் வருவதற்கு முன்னரே நிலைமை மோசமாகிவிட்டது. அம்மா “அந்த விஷயம் எப்படி?” என்று என்னிடமே கேட்டாள். நான் அவள் மீது உண்மையாகவே அன்பு செலுத்துவதானால் நான் அவளுக்கு உதவ வேண்டும் என்றாள். இன்றேல், தொடர்ந்தும் என்னை அவள் ஆதரிக்க முடியாது என்று கூறினாள். ஒரு தாய் கூறக்கூடிய வார்த்தைகளாக அவை இருக்கவில்லை, இருப்பினும் அவள் கூறினாள். விளக்கமாகவும் கூறத் தொடங்கினாள்.

“எனக்கும் வயதாகிறது இன்னும் ஓரிரு ஆண்டுகள் சென்றால் நான் சும்மா வருகிறேன் என்றாலும் ஏற்க மாட்டார்கள்.”

அது உண்மைதான். அவள் எவ்வளவுதான் பவுடரை அப்பிக்கொண்டாலும் அம்மாவின் முகத்தில் சுருக்கங்கள்

தோன்றின: பலருக்குச் சேவை புரியும் ஆற்றலும் அவனிடம் இருக்கவில்லை. ஒரே ஆளுக்கு மட்டும் உடைமையாகும் யோசனையில் இருந்தான். ஒரு ரொட்டிக்கடைக்காரன் அப்படி விரும்பினான். உடன் அவனிடம் செல்லலாம். நானோ வயது வந்தவன். முன்னர் நான் சிறுமியாக இருந்தபொழுது சென்றவாறு பல்லக்குக்குப் பின்தொடர முடியாது. அவளுக்கு நான் ஒத்தாசை செய்வதாக இருந்தால் அவள் அந்தப் பேர்வழியிடம் செல்லவேண்டியதில்லை. இருவருக்குமாக நான் சம்பாதிக்கலாம்.

பணம் சம்பாதிக்க நான் விரும்பினேன். ஆனால், அவள் கூறிய முறையில் சம்பாதிப்பது நடுக்கத்தைத் தந்தது. எனக்கு இவை குறித்து ஒன்றுமே தெரியாது. நான் எப்படி பெரியமனுஷியைப்போல் நடந்துகொள்வது? அம்மாவின் மனது கல்லாக இருந்தது. அதைவிடப் பணத்தின் தேவை கடினமாக இருந்தது. அவள் இந்த வழியிலோ அந்த வழியிலோ செல் என்று திர்ப்பந்திக்க வில்லை. தீர்மானிக்கும் பொறுப்பை என்னிடமே விட்டு விட்டாள். ஒன்று நான் அவளுக்கு உதவ வேண்டும், இன்றேல் இருவரும் வெவ்வேறு வழிகளில் வெளியேற வேண்டும். அம்மா அழவில்லை. அவளது கண்கள் பல காலமாக வற்றியே இருந்தன.

நான் என்ன செய்ய?

13

என் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியையிடம் பேசினேன். நாற்பது வயது நிறைந்த தடித்த அப்பெண்மணி அப்படி ஒரு புத்திசாலியாக இல்லாவிடினும் கனிவுள்ளங் கொண்டவள். உண்மையாகவே எனக்கு என்னசெய்வ தென்று புரியவில்லை. இல்லாவிடில் அம்மா குறித்து

அவளிடம் ஏதும் சொல்லத் துணிந்திருப்பேனா? உண்மையில் நான் தலைமை ஆசிரியை குறித்து நன்றாக அறிந்தவளல்ல. அவரிடம் நான் பேசிய ஒவ்வொரு சொல்லும் என் தொண்டையை எரிப்பது போல் தோன்றியது. நான் கூற விரும்பியதைச் சொல்லிமுடிக்க திக்குமுக்கலுடன் அதிக நேரமாகியது.

எனக்கு உதவிசெய்ய அவள் சம்மதித்தாள். பணம் எதுவும் அவள் தர முடியாதிருப்பதாகவும் இருப்பினும் இரண்டு வேளை உணவும் தங்குவதற்கு இடந்தருவதாகவும் கூறினாள். பள்ளியிலேயே தங்கியிருக்கும் கிழவேலைக்காரி தங்குகின்ற இடத்தில் வசிக்கலாமென்றாள். பள்ளிக்கூட எழுத்தருக்கு நான் உடனடியாக இல்லாவிடினும்—எனது கையெழுத்து இன்னும் திருந்த வேண்டியிருந்ததால் சிறிது காலம் கழித்து உதவலாம் என்றாள்.

இரண்டு வேளைச் சாப்பாடும் தங்குமிடமும்—பெரும் பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைத்தது. மேற்கொண்டும் நான் அம்மாவுக்கும் பாரமாக இருக்கவேண்டியதில்லை.

இம்முறை அம்மா சென்றபொழுது பல்லக்கின் செல்லவில்லை. ஒரு ரிக்ஷா வண்டியில் இரவோடு இரவாகப் போய்ச் சேர்ந்தாள். மெத்தைப் படுக்கையை எனக்குத் தந்து விட்டாள்.

வெளிக்கிளம்பிய பொழுது அவள் அழாதிருக்க முயன்றாலும் அவளது இதயத்தைப் பீரிக்கொண்டு கண்ணீர் வந்தது தனது சொந்த மகளாக இருந்தாலும் இனிமேல் நான் அவளைக் காணமுடியாது என்பதை உணர்ந்தாள். என்னைப் பொறுத்தவரை என்னால் ஒழுங்காக அழுவதற்குக்கூடத் தெரியவில்லை. வாயைத் திறந்துகொண்டு என் முகமெல்லாம் மறையும் வகையில் கண்ணீர் விட்டேன். நான் அவளது மகள், சினேகிதை, ஆறுதலளிப்பவள்

இருப்பினும் என்னால் அவளுக்கு உதவ முடியவில்லை; நான் விருப்பப் படாததைச் செய்வதற்கு இணங்கினாலொழிய.

அவள் சென்றதும் அமர்ந்து யோசித்தேன். தாயும் மகளும் ஆன நாங்களிருவரும் ஓடுகாவி நாய்கள் போலானோம். மற்றைய எந்த உறுப்பையும்விட, முக்கியமாக வாய்க்காக பலவித இன்னல்களுக்கு உள்ளாகிறோம். வாய்க்கு உணவளிப்பதற்காக மற்ற உறுப்புகளை விற்கிறோம்.

நான் அம்மாவை வெறுக்கவில்லை. நான் புரிந்து கொண்டேன். அது அவள் குற்றமன்று; அவளுக்கு வாயிருந்தது அவள் குற்றமல்லவே. குற்றம் உணவின் மீதுதான். உணவை என்ன காரணங்கொண்டு எமக்குத் தவிர்க்கப்படுகிறது?

முன்னைய துன்ப நிகழ்வுகள் மீண்டும் படரத்தொடங்கின. ஆயினும் எனது கண்ணீர்களுடன் தொடர்பு கொண்ட கூனற்பிறை இம்முறை காட்சித்தரவில்லை. மின்மினிப் பூச்சிகள் கூடப் பறக்காத பட்டை இரவு. அமைதியாக எவ்வித நிழலின்றிப் பேய்போன்று இரவில் அம்மா மறைந்துவிட்டாள். அவள் நாளைக்கே இறந்தாலும் அப்பாவின் அருகில் புதைக்கமாட்டார்கள். அவளது புதைகுழியைக் கூட அடையாளங் காண முடியாது. அவள் எனக்கிருந்த ஒரே ஒரு அம்மா, ஒரே துணை, இப்பொழுது இவ்வுலகில் நான் தன்னந்தனிய ளாக்கப்பட்டேன்.

14

அம்மாவை நான் இனிமேல் பார்க்கவே முடியாது. வசந்தகால மலரை வரட்டுப் பணி வாடவைத்ததுபோல எனது உள்ளத்தில் பாசம் மறைந்துவிட்டது. தலைமை ஆசிரியைக்குரிய சிறு ஆவணங்களை படிவமெடுத்து எழுத்தர்க்கு உதவ முயன்றேன். மற்றவர்கள் உணவை நான் உன்பதால் நான் எப்படியாது உதவி செய்துவிட முயன்

றேன். எனது வகுப்பில் இருந்த மற்ற பெண்களைப் போல் நாள் முழுதும் மற்றவர்களையெல்லாம் நோட்டம் விட்டுக்கொண்டு அவர்கள் என்ன உண்கிறார்கள், என்ன உடுத்துகிறார்கள் பேசுகிறார்கள் என்பவற்றைக் கவனித்தவாறு வேலை செய்யாதிருந்தவர்களைப்போல் எனக்கு இருக்க விருப்பமில்லை. நாள் என்பாட்டிற்குப் பணிபுரிந்தேன். என் நிழலே எனக்குத் துணையாக இருந்தது. ஒருவரும் என்னை விரும்பாததால் 'நான்' என்பது மட்டுமே என் உள்ளத்தில் உறைந்திருந்தது. நாள் எனக்குள்ளாகவே இரக்கப்பட்டுக் கொண்டும், உற்சாகப்படுத்தியும், திட்டிக்கொண்டேன். பிறிதொரு பேர்வழிபோல நானே என்னை உணர்ந்தேன்.

எனது உடலின் மாற்றம் ஒரு வகையில் பயத்தைத் தந்தாலும் மகிழ்ச்சியையும் அளித்தது. இருப்பினும் ஒரு புதிராகத் திகழ்ந்தது. என் கையினால் அவற்றைத் தொடும்பொழுது மெல்லிய நுண்மலரை உரையும் உணர்வு உண்டாகியது.

நிகழ் காலத்தைக் குறித்தே நாள் கவனம் செலுத்தினேன்; எதிர்காலம் இருக்கவில்லை; தொலைவில் நோக்கத் துணிவில்லை. மற்றையவர் உணவை நாள் உண்பதால் பகல் எப்பொழுது மாலை எப்பொழுது என்று தெரிந்திருக்கவேண்டும். இன்றேல் நாள் காலத்தை உணர்ந்துகொள்ள முடியாது, நம்பிக்கையின்றேல் காலமும் மில்லை. நாளாங்கிழமைகளும் அற்ற ஒரு இடத்தில் ஆணி அறைந்து அடித்துவைக்கப்பட்டவளாகக் கருதினேன். அம்மாவுடன் கடந்த காலங்கள் பதினைந்தோ பதினாறு ஆண்டுகளோ என நினைக்கிறேன். எனது சகமாணவர்களோ விடுமுறை திருவிழாக்கள், புத்தாண்டு எனக் காத்திருப்பார்கள். அவையெல்லாம் எனக்குப் பலனளிக்கவில்லை.

இருப்பினும் எனது உடல் வளர்ச்சியுறத் தொடங்கியது நாள் அதை உணர்ந்தேன். எனக்கு சங்கடமாகவும்

இருந்தது. என்னையே நான் அடையாளம் காணமுடியவில்லை. நான் அழகியாக மாறுவதைக் கண்டேன். அழகு என்னைச் சமூக அந்தஸ்தில் உயர்த்தியது. எத்தகைய அந்தஸ்தும் எனது பிறப்பில் இருக்கவில்லை என்பதை எண்ணும்பொழுது இந்த ஆறுதலும் புளிப்பாய்த்தான் இருந்தது. இருப்பினும் என் தோற்ற மாறுதலில் பெருமை கொண்டேன். ஏழையானாலும் அழகி. திடீரென ஒரு பயஉணர்ச்சி தோன்றியது. அம்மாவும் அழகில் குறைந்திருக்கவில்லை.

15

பிறையும் பல நாட்களாகத் தென்படவில்லை. அதைக்காண ஆவல் தோன்றினாலும் மேல்நோக்கிப் பார்க்கத் துணிவேற்படவில்லை. தொடக்கத் தேர்வை முடித்து விட்டிருந்தும் பள்ளியிலேயே வசித்து வந்தேன். ஒரு ஆணும் பெண்ணுமான இருகிழ வேலைக்காரர்களுடன் தனித்து வசித்து வந்தேன். அவர்கள் என்னை நடத்தும் முறை அறியாதிருந்தார்கள். நான் மாணவியாக இருக்கவில்லை. ஆயினும் நான் ஒரு ஆசிரியையும் அல்ல. ஒரு வேலைக்காரி அஸ்தஸ்தில் இருந்தாலும் நான் அவ்வாறாகவும் இல்லை.

முற்றவெளியில் இரவு நேரத்தில் தனியாக நடை போடுவேன். பிறைக்காட்சி பெரும்பாலும் என் அறைக்குச் செல்லவைக்கும். அதனை ஏறிட்டுப் பார்ப்பதற்குத் துணிச்சலில்லை. மெல்லிய காற்றடிக்கும்பொழுது அறையிலிருக்கையில் பிறை குறித்து நினைவுபடுத்திக் கொள்வேன், அவ்விளங்காற்று பழைய துக்க நிகழ்வுகள் நிறைந்த பழம் நினைவுகளை இதயத்தே தூண்டிவிடும். வெளிச்சம் இருப்பினும் பறக்கத்திறனிருந்தும் கரிய பறவையாகவே கருதப்படும் வெளவ்வாலை போல என் உள்ளம் ஒத்திருந்தது. எனக்கு நம்பிக்கை தோன்றவில்லை. நான் அழவில்லை, முகஞ்சுழித்தேன்.

சில மாணவிகளுக்குப் பின்னல் வேலை செய்ததில் பணம் சிறிது சம்பாதித்தேன். தலைமை ஆசிரியை அனுமதித்திருந்தாள். மாணவிகட்கும் பின்னத் தெரிந்திருந்ததால் அதிக வருவாய் பெறமுடியவில்லை. அவர்களுக்கு வேறு எதுவும் வேலை இருந்து பின்ன முடியாமற் போனால்தான் என்னிடம் வருவார்கள். இருப்பினும் எனக்கு மனநிறைவு இருந்தது அம்மா திரும்பி வந்தாளானால் அவளையும் நான் ஆதரிக்கலாம் என்றும் எண்ணலுற்றேன்.

என் கைவசமுள்ள பணத்தின் இருப்பை எண்ணிப் பார்க்கையில் இது வெறும் கனவெனவே மதித்தேன். இருப்பினும், அவ்வெண்ணம் உள்ளத்திற்கு இதமாக இருந்தது. அவளைத் தேடிப்பிடிக்க எண்ணினேன். அவள் மட்டும் என்னைக் கண்டால் நிச்சயமாக என்னுடன் திரும்பி வந்துவிடுவாள். இருவரும் சமாளித்துக்கொள்வோம் என எண்ணலானேன். நான் முற்றாகவும் இதை நம்பிவிடவில்லை. எப்பொழுதும் அம்மாவை நான் நினைத்துக்கொண்டுதான் இருந்தேன். அவளைக் கனவுகளில் கண்டேன்.

ஒருநாள் சில மாணவிகளுடன் நாட்டுப்புறப்பக்கம் சுற்று போயிருந்தோம். திரும்பும்போது நேரமாகிவிட்டதால் ஒரு சிறு சந்தின் வழியாக வரலானோம். அங்கே என் அம்மாவைக் கண்டேன்! அந்த ஆவிப் புகை போகின்ற ரொட்டிக்கடையின் முன்னால் பெரிய ரொட்டிப் படம் போட்ட விளம்பரப் பலகை தொங்கியிருந்தது. அம்மா கதவின் அருகில் அமர்ந்து கணப்பிற்சித் துருத்தி இயக்கிக் கொண்டிருந்தாள். தொலைவிலிருந்தே அம்மாவையும் ஆவி செல்லும் ரொட்டிப் படங்கொண்ட பலகையையும் கண்டேன். அவள் முதுகுப் பக்கம் பார்த்ததைக்கண்டு அடையாளங் கண்டுகொண்டேன்.

ஓடி அவளை அணைத்துக்கொள்ள ஆசைப்பட்டேன். ஆயினும் துணிவு வரவில்லை. மாணவிகள் என்னைக் கண்டு நகைப்பார்கள் என வெட்கப்பட்டேன். இந்திலையிலுள்ள அம்மாவை அவர்கள் விரும்பியிருக்கமாட்டார்கள்.

நாங்கள் அவளை நெருங்கி நெருங்கி வந்துகொண்டிருந்தோம். தலைகுனிந்தவாறே கண்ணீருடன் அவளைப் பார்த்தேன். அவள் என்னைக் கவனிக்கவில்லை. அனைவரும் அவள் பக்கத்திலேயே ஓட்டியவாறு கடந்திருப்போம். துருத்தி இயக்குவதில் அவள் கவனம் செலுத்தியதால் அவள் எங்களைக் கவனிக்கவில்லைபோலும்.

அவளைக் கடந்து கொஞ்சதூரம் சென்றதும் சுற்றித்திரும்பிப் பார்த்தேன். அப்பொழுதும் அவள் இயக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் உருவத்தை நான் முற்றாகக் காணவில்லை. அவள் நெற்றியில் சில முடிச் சுருள்கள் தொங்குவதைக் கண்ணுற்றேன். அந்தச் சந்தின் பெயரை மனதிற்குள் ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டேன்.

17

எனது இதயத்தை ஒரு வண்டு குடைவது போல் இருந்தது. அம்மாவைப் பார்க்காவிடில் அமைதி கிட்டாது என எண்ணினேன்.

இச்சமயம் பள்ளிக்குப் புதிய தலைமை ஆசிரியை நியமிக்கப்பட்டாள். விலகிச் செல்லும் தடித்த அம்மையார் என்னை வேறு இடம் பார்த்துக் கொள்ளச் சொன்னாள். தானிருந்த வரை உணவும் உறைவிடமும் இலவசமாகத் தர முடிந்தது. இனி வருபவள் தருவாளோ என்பது நிச்சயமில்லை என்று கூறினாள்.

என் பணக் கையிருப்பை எண்ணினேன். எல்லாமாக என்னிடம் இரண்டு டாலர்களும் எழுபது சொச்சம் சதம்

கனும் இருந்தன: மேல் வரும் சில நாட்களுக்குப் பட்டினி இல்லாமல் காலந்தள்ளலாம். ஆனாலும் நான் எங்கே போவது?

குந்திக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதால் ஆகப் போவது ஒன்றுமில்லை. எதையாவது நான் வழிகாண வேண்டும்.

அம்மாவைப் போய்க் காண்போம் — இதுவே என் மனதில் முதலில் உதித்தது. ஆனால் அவள் என்னை வைத்துக்கொள்வாளா? அவள் வைத்துக்கொள்ள இடந்தராவிட்டால் அவளுக்கும் அந்த ரொட்டிக்கடைக்காரருக்கும் சச்சரவு தோன்றலாம்; அதனால் அவளுக்கு மனச்சங்கடம். அவள் என் அம்மாவாக இருந்தும் இல்லாதிருந்தாள். வறுமையின் சுவர்களால் நாங்கள் தடுக்கப் பட்டிருந்தோம்.

எல்லாவற்றையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்த பின்னர் அவளிடம் போவதில்லை என முடிவு செய்தேன். என் சுமையை நானே சுமந்தாக வேண்டும்.

ஆனால் எப்படி? எனக்குப் புரியவில்லை. உலகம் மிகச் சிறியதாகப்பட்டது. எனக்கும் எனது படுக்கைக்கும் இடமில்லை. நாய்கூட நன்றாக வாழ்ந்தது. அது நினைத்த இடத்தில் சாய்ந்து தூங்கலாம். தெருவில் என்னைத் தூங்க விடமாட்டார்கள். ஆம் நான் ஒரு மனிதப் பிறவி, மனிதன் நாயினும் கடையானவன்.

நான் போக மறுத்தால்? புதிய ஆசிரியை என்னைத் துரத்திவிடுவாளா? நான் அதுவரை காத்திருக்கக் கூடாது. வசந்த காலம் அப்பொழுது. பூக்கள் மலர்ந்து இலைகள் பசுமையுடன் காட்சியளித்தன. ஆயினும் உள்ளத்தில் உணர்வில்லை. பூக்களின் செவ்வண்ணமும் இலைகளின் பசுமையும் வேறு எவ்வித உணர்வுகளையும் கிளப்பவில்லை. உள்ளத்திலே வசந்தம் சும்பி மாண்டு

விட்டது. அழுவதற்கு நான் விரும்பவில்லை. ஆயினும் என் கண்களினின்று நீர் வழிந்தது:

18

நான் வேலை தேடும் வேட்டையில் இறங்கினேன். அம்மாவிடம் நான் போக விரும்பவில்லை. நான் யாருடைய ஆதரவையும் நம்பவில்லை. என் வயிற்றுப் பாட்டிற்கு நானே சம்பாதிப்பேன்.

நம்பிக்கையுடன் இரண்டு முழு நாட்களாகத் தேடினேன். ஆயினும் தூசையும் கண்ணீரையுமே திருப்பிக் கொணர்ந்தேன். எனக்கும் பள்ளியில் வேலை இருக்கவில்லை. அப்பொழுதுதான் நான் அம்மாவின் நிலையை உணர்ந்தேன். மனமாற அவளை நான் மன்னித்தேன். நாற்றம்பிடித்த காலணிகளையாவது அவள் கழுவிப் பிழைத்தாள். நானோ அதைக்கூடச் செய்ய முடியவில்லை. அவளுக்கு முடியாத பட்டம், அந்த ஒரே பாதையிற் சென்றாள். பள்ளியில் புகட்டிய பாடங்களும் ஒழுக்கப்போதனைகளும் வெறும் கேலிகளாகவே தோன்றின. வயிறு நிரம்பியவர்கட்கும் ஓய்வுபடைத்தவர்களுக்கும் இவை விளையாட்டுப் பொருட்களாக இருந்தன. மாணவிகள் தன்னையே விற்றுக்கொண்ட பெண்களை இகழ்ச்சி செய்வார்கள். என் அம்மாவைப் போன்றவர்களை ஏற்கமாட்டார்கள். அது அவர்களுக்குச் சரி. வேளை தவறாமல் அவர்களுக்குச் சாப்பாடு கிடைக்கிறது.

நான் முடிவெடுத்துவிட்டேன், யாராவது எனக்கு உணவளித்தால் எதையாவது செய்வதென்று. அம்மா பாராட்டுக்குரியவள். நான் தற்கொலை செய்துகொள்ள விரும்பவில்லை — பலமுறை நான் எண்ணியதுண்டு. இல்லை, நான் வாழ விரும்பினேன். இளமையும் அழகும் நிறைந்த நான் வாழவே விரும்பினேன். எவ்வித பாவச் செயலுக்கும் நான் காரணமல்ல.

இப்படி நான் எண்ணியதில், ஏதோ ஏற்கெனவே வேலை கிடைத்தது மாதிரி முற்ற வெளியில் துணிந்து நடக்கலானேன். வானிலே கூனற்பிறை தொங்கியது. நான் அதை நோக்க அழகாகக் காட்சியளித்தது. மேகம் துளிகூட இல்லாத வானம் ஆழ்ந்த நீலநிறமாக இருந்தது. கூனற்பிறை தனது மெல்லிய கதிர்களால் இதமாய் அதன் ஒளியால் விலோ மரக்கிளைகளைக் குளிப்பாட்டியது. மலர்களின் வாசனை நிறைந்த இனந்தென்றல் விலோக்கிளைகளின் நிழல்களை முற்றவெளியின் வெளிச்ச மிக்க பக்கத்திலிருந்து இருண்ட பகுதிக்கு வீசி ஆட்டிக்கொண்டிருந்தது. ஒளியும் அதிகமாக இருக்கவில்லை. நிழலும் ஆழ்ந்திருக்கவில்லை. தென்றால் மெதுவாய் வீசியது. அனைத்தும் வெம்மையாகவும் மந்தமாகவும் மெண்மை நிறைந்த இயக்கம் நிலவியது. நிலாவிற்குங் கீழே விலோ மரங்களுக்கும் மேலே ஒரு ஜோடி விண்மீன்கள் தேவதையின் இருகண்கள்போல் கண்சிமிட்டிக் காட்சியளித்தன சுவராகிருந்த மரம் வெள்ளைநிற மலர்ச்சரங்களைக் கொண்டிருந்தது. நீலவொளியும் பாதி வெண்பனி வெண்மையையும் மறுபாதி மெல்லிய சாம்பல்பூத்த நிழல் உருவில் அற்புதத் தூய்மையான தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தது.

அந்தக் கூனற்பிறைதான் என் வாழ்க்கையின் நம்பிக்கை என்று நானே கூறிக்கொண்டேன்.

அந்தப் பருத்த தலைமை ஆசிரியையை மீண்டும் காணச் சென்றேன். அவள் வீட்டில் இருக்கவில்லை. ஒரு இளைஞன் என்னை வரவேற்றான். அவன் அழகு மிக்கவனாகவும் நட்புணர்வுள்ளவனாகவும் இருந்தான்.

பொதுவாக, நான் ஆண்களைக் கண்டு அச்சங் கொள்
வேன். ஆயினும் இந்த பேர்வழிமீது கிஞ்சிற்றும் அச்சங்
தோன்றவில்லை. அவன் கேட்ட கேள்விகட்டு நான்
பதிலளிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. அத்தகைய
கவர்ச்சிகரமான புன்னகை படைத்தவனாக இருந்தான்.
நான் தலைமை ஆசிரியையைக் காணவந்த காரணத்தைக்
கூறினேன். அவன் அனுதாபமுற்றான். எனக்கு உதவி
செய்வதாகவும் கூறினான்.

அன்று இரவே நான் இருந்த இடத்திற்கு வந்து
இரண்டு டாலர்கள் கொடுத்தான். நான் வாங்க மறுத்
ததும் அது தன் சிற்றன்னையான அந்த தடித்த தலைமை
ஆசிரியை கொடுத்தது என்று கூறினான், நான் வசிப்ப
தற்கு வீடு ஒன்றையும் தேடியுள்ளதாகக் கூறினான்.
மறுநாளே நான் அதற்குக் குடியேறி விடலாம் என்று
கூறினான். முதலில் சந்தேகமாகத்தான் இருந்தது.
ஆயினும் அவனது புன்னகைகள் எனது உள்ளத்தையே
ஊடுருவியிருந்தது. பரிவும் அழகும் நிறைந்த ஒருவரின்
பேச்சைச் சந்தேகிப்பது தவறு என எண்ணினேன்.

21

அவனது சிரித்த உதடுகள் என் கன்னத்தில் பதிந்தன.
அவனது தலைமுடிமீது கூனற்பிறை நகைத்திருப்பதைக்
கண்டேன். வசந்தத்தின் போதை தரும் தென்றற்காற்று
வசந்தசால மேகங்களில் பாய்ந்து ஏற்படுத்திய இடை
வெளிக்குழுடே கூனற்பிறையினையும் ஒரு ஜோடி வசந்
தத்து விண்மீன்களையும் காணவைத்தன. சாய்ந்து
கொண்டிருந்த விலோ மரக்கிளைகளை ஆற்றங்கரையில்
ஆடிக் கொண்டிருந்தன. தவளைகள் தங்கள் காத்தற்கீதங்
களை இசைத்தன. இளம் நாணல்களின் வாசனை
வசந்தத்தின் இரவோடு மூழ்கியது. இளம் நாணல்கள்
விரைவில் பலம்பெற்று வளர்வதற்காக தண்ணீர் பாயும்
ஓவியும் கேட்டது. பதமான நனைந்த தரையினின்று

இளம் முளைகள் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தன. வசந்தத் தின் வீர்யத்தை எல்லா உயிரினங்களும் ஈர்த்து நறுஞ் சுகத்தையுப் பரப்பியது.

என்னை நான் மறந்தேன். தன்னுணர்வும் மறைந்தது. அந்த வசந்தத்தின் இளந்தென்றலிலும் மங்கிய நிலவொளியிலும் நான் ஊறிப் போய்விட்டேன் போலும். திடீரென் மதியை மேகம் மூடியது. கூனற்பிறையையும், ஏன், என்னையும் நான் இழந்து விட்டேன். நானும் அம்மா போல் ஆகிவிட்டேன்.

22

நான் வருத்தப்பட்டேன். பின் நான் சுதாரித்துக் கொண்டேன். அழ விரும்பினேன். ஆயினும் மகிழ்ச்சியில் நான் என்ன செய்வதென்றே தோன்றவில்லை நான் வெளியேறி அவனைப் பார்க்காமலிருக்க விரும்பினேன். ஆனால் அவன் என் மனதிலே குடியேறிவிட்டான். அவனின்றித் தனிமையின் வேதனை தோன்றியது.

ஒரு சிறு அறையில் நான் தனியாக வசித்துவந்தேன். அவன் தினமும் இரவில் வந்து போவான். எப்பொழுதும் அழகாகவும் கனிவாகவும் இருப்பான். எனக்கு உணவுத் தந்து உடைகளும் வாங்கித் தந்தான். புதிய கவுளை நான் அணிந்து கொள்ளும் பொழுது நான் அழகாக இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றும். உடைகளை நான் வெறுத்தேன், இருப்பினும் அவற்றை என்னால் புறக்கணிக்க முடியவில்லை.

சிந்திக்கவே நான் துணியவில்லை. சிந்திப்பதற்கே மனம் ஓடவில்லை. கன்னங்களில் பூச்சுடன் போதையில் திரிந்தேன். உடுத்திக் கொள்ளக்கூட ஓடவில்லை. இருப்பினும் அதைச் செய்ய வேண்டி இருந்தது. காலத்தைக் கழிக்க வேறு வழி இருக்கவில்லை. சிறந்த அணிகளைப் பூண்டு என் உருவத்தைக் கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொள்

வேன். அதன்பின் நான் என்னையே வெறுத்துக் கொள்
வேன்.

அழக் கூடாது என நான் எத்தனை முயன்றாலும்
எளிதில் கண்ணீர் வரத் தொடங்கியது. என் கண்களில்
எப்பொழுதும் கண்ணீர் தேங்கி பளிச்சிட்டுப் பார்வைக்கு
அழகு தந்தன.

சில சமயங்களில் அவனைத் தொடர்ச்சியாக முத்தம்
அளிப்பேன். பின்னர் தள்ளிவிடுவேன். திட்டவும் செய்
வேன். இருந்தும் அவனது புன்னகை மறைந்ததில்லை.

தொடக்கத்திலிருந்தே எனக்கு வேறு போக்கில்லை.
என்பதை நான் உணர்ந்திருந்திருந்தேன். எத்தகைய சிறு
மேகமுகூட பிறையை மூடிவிட முடியும். எனது எதிர்
காலம் இருள் நிறைந்ததாகத் தோன்றியது.

அவ்வாறே, சிறிது காலத்திக்குப் பின்னர், வசந்தம்
கோடையாக மாறுகின்ற பொழுதில், எனது வசந்தகாலக்
கனவுகளும் முடிவுற்றன.

ஒருநாள் மத்தியான வேளம் ஒரு இளம்பெண் என்
னைப் பார்க்க வந்தாள். அவள் நல்ல அழகி.
மக்குப்பொம்மைத் தோற்றம், அறைக்குள் நுழைந்த
ததுமே அழத் தொடங்கினாள். அவள் ஒன்றும் கூறத்
தேவைப் தேவைப்படவில்லை; எல்லாவற்றையும் நான்
ஏற்கனவே அறிந்திருந்தேன்.

அவள் சண்டைபிடிக்க வரவில்லை. நானும் அவ
ளுடன் வாதாட விரும்பவில்லை. அவள் ஒரு சாதாரண
நேர்மையான பெண். அழுதுகொண்டே என் கையைப்
பற்றியவாறு “நம்மிருவரையும் அவன் ஏமாற்றிவிட்
டான்” என்றாள்.

அவரும் மற்றொரு “வைப்பு” எனவே எண்ணினேன்.
இல்லை, அவள் அவரது மனைவி. அவள் என்னைத் திட்ட

வில்லை அவள் தொடர்ந்து "அவரைப் போகவிடு" என்று கேட்டுக் கொண்டாள்.

நான் என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. அந்த இளம் பெண்மீது அனுதாபமுற்றேன். முடிவில் நான் சம்மதித்தேன். அவள் முகம் பூரித்தது. அவள் பார்வைக்கு சூதற்ற அப்பாவியாகத் தோன்றினாள். அவளுக்கு வேண்டியிருந்தது அவளது கணவன் மட்டுமே,

24

தெருவில் மணிக்கணக்காய் நடந்தேன். அந்த இளம் பெண்ணின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவது எளிதாகத் தானிருந்தது ஆனால் என் கதியோ? எனக்கு அவன் கொடுத்த பொருள்களை நான் விரும்பவில்லை. நாங்கள் பிரிவதால் எல்லாவற்றையும் துறக்க எண்ணினேன். ஆனால் என்னிடம் இருந்த உடமைகள் அவை மட்டுமே, நான் எங்கு செல்வது? அன்றைய உணவாவது கிடைக்குமா? அவனது வெகுமதிகள் சிறிது விலைபோகும் சரி அவற்றை மட்டும் நான் வைத்துக் கொள்கிறேன். வேறுவழியில்லை.

மெதுவாக அங்கிருந்து புறப்பட்டேன்' அது குறித்து நான் வருத்தமுறாவிட்டாலும் உள்ளத்தே ஒரு பொறுமை தோன்றியது தனித்து நகரும் மேகம்போல் ஆனேன்,

ஒரு சிறிய அறையை வாடகைக்கு எடுத்தேன். படுக்கையில் படுத்து நெடுநேரம் தூங்கினேன்,

25

நான் சிக்கனத்தில் கெட்டி, குழந்தைக் காலத்திலிருந்தே பணத்தின் அருமையை உணர்ந்திருந்தேன். கைவசம் சில டாலர்கள் இருந்தன. இருப்பினும் வெளிச் சென்று உடனே ஒருவேலை தேட வேண்டுமென்று எண்ணினேன். அது குறித்துப் பெரிதாக எதிர்பார்க்காவிட்டாலும், அதுவே பத்திரமான வழியாகத் தோன்றியது.

எனக்கும் வயது முன்னைவிட இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் முதிர்ந்து விட்டதால் வேலை வேட்டையும் எளிதாக இருக்கவில்லை. மேலும் முயற்சி செய்தேன். அதனால் எதுவும் நன்மை கிடைத்துவிடுமென நான் எண்ணிய தில்லை. இருப்பினும் அதுவே சரியான முறையென எண்ணினேன்.

ஏன் பெண்களுக்கு வாழ்க்கை நடத்துவது கடினமாயுள்ளது? அம்மா செய்தது சரியே பெண்களுக்கு அமைந்த அந்த தொழிலைச் செய்தாள், அத்துறையில் நான் எளிதில் புகுந்திட வாய்ப்பிருந்தாலும் அவ்வழியில் அச்சமயம் இறங்க மனம் ஒப்பவில்லை.

போராட்டம் கூடக்கூட அச்சமும் கூடிக்கொண்டது. என் நம்பிக்கையும் சிறிது தோன்றிக் கடிதில் மறையும் புதிய மதியை நிகர்த்ததாக இருந்தது.

இரண்டு கிழமைகட்குப் பின்னர் நான் கைவிடுந்தருவாயில் இருக்கும்பொழுது ஒரு சிற்றுண்டிச் சாலையின் முன்னர் வரிசையாக நின்றுகொண்டிருந்த பெண்களின் கூட்டத்தில் ஒருத்தியாக நின்றேன். அது ஒரு சிறிய உணவு விடுதி. ஆயினும் அதை மேற்பார்வை செய்பவர் பருத்தவர். ஆரம்பப் பள்ளியில் தேர்வுபெற்ற அழகிகளாகிய நாங்கள் அந்தப் பருத்த சக்கரவர்த்தி எங்களில் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்திருப்பதை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தோம்.

அவர் என்னைத் தேர்ந்தெடுத்தார். அதனால் நான் பெரிதாக மகிழ்ச்சியுறாவிட்டாலும் ஏதோ பரவாயில்லை எனத் தோன்றியது. மற்ற பெண்கள் என்மீது அருமையுற்றதாக எனக்குப்பட்டது. என்னைவிட்டு அவர்கள் செல்லும்பொழுது சிலர் கண்ணீர் விட்டதையும் கண்ணுற்றேன்; சிலர் தாங்களாகவே உரத்த குரலில் "ஏன்தான்

பெண்கள் இந்தக் குறைந்த சம்பளத்திற்குச் செல்வது'' என்று சபித்தார்கள்.

26

அந்த சின்ன உணவு விடுதியின் இரண்டாவது பணிப் பெண்ணாக சேர்ந்தேன். மேசைப்பணி குறித்து நான் ஒன்றும் அருந்திருந்ததில்லை. எனக்குப் பயமாகவே இருந்தது. முதலாம் பணிப்பெண் அது குறித்துக் கவலைப்பட வேண்டாம் என்றும்—வந்த புதிதில் தானும் அவ்வாறே என்றாள். பொருட்களை வினியோகிக்க வெய்ட்டர்கள் இருப்பதாகவும், பணிப்பெண்கள் தேநீர் ஊற்றிக் கொடுப்பதும், முகந்துடைக்கும் துண்டினைக் கையளிப்பதும் உணவு முடிந்தததும் அவரின் கையில் பில்லைக் கொடுக்கும் வேலை மட்டுமே நமக்கு என்று கூறினாள்.

வேடிக்கைதான்—முழங்கைவரை அவளது மேலங்கி மடிக்கப்பட்டிருந்தது, ஆயினும் அந்த வெள்ளைத் துணி மாசில்லாதிருந்தது அவவது மணிக்கட்டில் "தங்கையே உன்மேல் அன்பு" என்ற சொற்கள் பொறித்த கைக்குட்டை இருந்தது. அவள் முகத்திற்கு எப்பொழுதும் பவுடர் இட்டுக் கொள்வாள், அவளது பருத்த வாயில் உதட்டுச் சாயம் ரத்தக் கரண்டிபோல் தோற்றமளிக்கும், வாடிக்கைக்காரர்களுக்குத் தீழுட்டித் தருகின்ற பொழுது அவரது காலில் உராயும்படி அவளது முழங்காலை இடித்திருப்பாள். பானங்களை ஊற்றித் தந்ததுடன், சில சமயங்களில் ஓரோர் மிடறுதானும் அருந்துவதுண்டு, சில வாடிக்கைக்காரர்களை அவள் மிகவும் கரிசனத்துடன் கவனிப்பாள்; மற்றவர்களை அவள் முற்றாக அலட்சியம் செய்வாள். அவர்கள் வருகையைத் தான் கவனிக்கவே இல்லை என்ற முறையில் அவளது கண்களின் சமிக்ஞை உணர்த்தும். அப்படிக் கவனத்திற்கு உட்படாதவர்களைக் கவனிப்பதே என் வேலை.

ஆண்களைக் காண எனக்குப் பயம், எனது சிறிய அனுபவத்திலிருந்து பெரிய அனுபவத்தைப் பெற்றேன், ஆண்களே மிருகங்கள்தான். எங்கள் விடுதிக்கு வரும் வாடிக்கைக்காரர்கள் வெறுப்புக்குரியவர்கள், பில்லைப் பறிக்கின்ற சாடையில் கையைப் பிடிப்பார்கள். கூச்சலிட்டுக் குடித்து கேனிக்கை புரிவார்கள். பன்றிபோல் தின்பார்கள். சிறு விஷயங்களுக்குங்கூட சண்டை போட்டுக் கூச்சலிடுவார்கள்.

அவர்கட்குத் தேனீர் வினியோகிக்கும்பொழுதோ முகத்துடைப்பைத் தருகின்ற பொழுதோ நான் என் தலையைத் தாழ்த்தி வெருண்டிருப்பேன். என்னுடன் வலியப் பேசிச் சிரிக்கவைக்க முயல்வார்கள். ஆயினும் நான் அவர்களுடன் பேச்சு வைத்துக் கொள்வதில்லை. ஒன்பது மணியாகி எனது முதல்நாள் வேலை முடிந்ததும் மிகவும் சோர்ந்து போனேன். என் உடையைக்கூட மாற்றாமல் எனது சிறிய அறைக்குச் சென்று படுக்கையில் படுத்து மறுநாள் காலைவரை தூங்கினேன். நான் விழித் தெழுந்ததும் கலகலப்பாக இருந்தது. என்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள வருவாய் தேடிக் கொண்டதில் திருப்தி, அதிகாலையிலேயே வேலை செய்யச் சென்றேன்.

27

ஒன்பது மணிக்குப்பின் முதற்பணிப் பெண் வந்த பொழுது நான் இரண்டு மணிநேரம் வேலை செய்திருந்தேன். அலட்சியத்துடன் ஆயினும் வெறுப்புணர்வின்றி "இவ்வளவு சீக்கிரம் நீ வேலைக்கு வந்திருக்க வேண்டிய தில்லை. காலையில் எட்டு மணிக்கே யார் சாப்பிட வரப் போகிறார்கள்? அதோடு சினுங்கல் பூனையே எந்த நேரம் பார்த்தாலும் மூஞ்சியைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு இருக்காதே! நீ பணிப்பெண் பிணந்தூக்கியில்லை. இந்த மாதிரி நீ தலையைக் குனிந்து கொண்டிருக்காதே."

ருந்தால் மேற்கொண்டும் குடி வகைகளுக்கு ஆர்டர் செய்யமாட்டார்கள். நீ இங்கே எதற்காகச் சேர்ந்தாய் என்பதை மறந்து விட்டாயா? நீ உடுத்தியிருப்பதும் சரியில்லை. உன் கவுனில் பட்டி உயர்ந்திருக்கவேண்டும்; எங்கே உன் சிஃபான் பட்டுக் கைக்குட்டை? நீ பார்வைக்குப் பணிப்பெண் மாதிரியே இல்லையே!”

அவள் நல்லத்திற்குத்தான் சொன்னாள் என்பதை நான் உணர்ந்தேன். வாடிக்கைக்காரர்களுக்குச் சிரித்து முகம் காட்டாவிட்டால் எனக்கும் அவளுக்கும் நஷ்டமே. ஏனெனில் கிடைக்கும் வெகுமானங்களை இருவருமே சமமாகப் பிரித்துப் பகிர்ந்து கொள்வோம் நான் அவளைக் குறைவாக எண்ணவில்லை ஒருவகையில் அவளை உயர்வாகவே மதித்தேன். அவள் சம்பாதிக்கத் தெரிந்தவள். ஆண்களுக்குச் சபலம் காட்டுதல்-இந்த ஒருவகையில் தான் பெண் வாழ்க்கையைக் கொண்டு செல்லலாம்.

அவளைவிடச் சரளமாகவும் தாராளமாகவும் என் உணவை ஈட்டுவதற்காக ஒருகாலத்தில் நான் இறங்க வேண்டி நேரலாம் என நிச்சயமாகத் தோன்றினாலும் நான் அவளைப் போல நடந்துகொள்ள விரும்பவில்லை. வேறு ஒருவழியும் கிட்டாவிட்டால் அந்த நிலைக்கு வருவேன். அந்தக் “கடைசி வழி” பெண்களுக்கு இருக்கவே இருக்கிறது. ஒரு சிறிது காலத்திற்காவது அதை நான் ஒத்திப்போட விரும்பினேன்.

ஆத்திரத்துடன் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு சமாளித்து வந்தேன்—ஆனாலும் ஒரு பெண்ணின் தலைவிதி அவள் கையில் இருப்பதில்லை. மூன்று நாளைக்குப் பின் என் மேலாரும் எச்சரித்தான். நான் வேலையில் தங்கி இருக்க விரும்பினால் நான் முதற் பணிப்பெண் மாதிரி இன்னும் இரண்டு நாளையில் திருந்த வேண்டும் என்றான். பாதிக்கேவியாக முதற் பணிப் பெண்ணும் ஆலோசனை கூறினாள்:

“வாடிக்கையாளர்களில் ஒருவர் உன்னைப் பற்றி விசாரித்தார். ஏன் இப்படி உம்மனா முஞ்சியாய் இருக்கிறாய்? ஆமாம், பணிப் பெண்கள் வங்கி முகவர்களை மணந்திருக்கிறார்கள்—அப்படி நிறைய நடந்திருக்கிறது. அப்படி நாமொன்றும் மோசமில்லை. முகச்சிடுப்பு இல்லாதிருந்தால் பெரிய ஆசாமிகளைக் கையிற் போட்டுக் கொண்டு தங்க வாகனத்தில் பவனி போகலாம்!”

அது என் கோபத்தைக் கிளப்பியது, “ஆமாம்மா நீ எப்போதாவது சொகுசு வண்டியில் போயிருக்கிறாயா?” என்று கேட்டேன்.

அவளது செல்வாய் அகன்று விரிந்ததைக் கண்டு அவளது தாழ்வாய் கழன்றுவிடுமோ என எண்ணினேன். உடன் அவள் “உன் ஊத்தை வாயை மூடு. பெரிய பதிவிரதைதான். அப்படிப்பட்டவள் இங்கே ஏன் வருகிறாய்?” என்று சினந்தாள்.

நான் வேலையைவிட்டு நீங்கினேன். என் சம்பளம் எல்லாமாக — ஒரு டாலரும் ஐந்து சதங்களும் — எடுத்துக் கொண்டு வீடு சேர்ந்தேன்.

28

கடைசி நிழல் என்னை நோக்கி மற்றொரு நீண்ட அடி எடுத்து வைத்தது. அதினின்று ஒதுங்குவதற்காக, முதலில் நான் அதன் கிட்டவே செல்ல நேர்ந்தது. வேலை போனதில் நான் கவலைப்படவில்லை, அந்த நிழலைக் குறித்துத்தான் உண்மையில் அச்சமடைந்தேன். என்னையே விற்கும் வழி எனக்குத் தெரியும். அந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னர் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமுள்ள உறவுகளைக் குறித்துச் சிறிது உணர்ந்திருந்தேன். இளம் பெண்ணொருத்தி தனது வைராக்கியத்தைத் தளர்த்திக் கொண்டால் இதனை இனங்கண்டு ஆண்கள் ஓடோடி

வருவார்கள். அவர்களுக்குத் தேவைப்படுவதெல்லாம் ஊணை. அவர்கள் வெறியுணர்வு நீங்கியதும் சிறிதுகாலத்திற்கு இவர்கட்கு உணவும் உடையும் அளிப்பார்கள். அதன் பிறகு திட்டியும் அடிக்கவும் செய்வதுடன் பணம் தருவதையும் நிறுத்திவிடுவார்கள்.

தன்னையே விற்கும் பெண்ணின் கதி இதுவே, சில சமயங்களில் சந்துஷ்டியுடன் இருக்கலாம், எனக்கும் அத்தகைய உணர்வு இருந்ததுண்டு. இதெல்லாம் சிறிது காலம் நிலவும் காதற்பேச்சுக்கள்; அதற்கப்புறம் கிலேசமும் உடல் உளைச்சலும். ஒருவனுக்கு மட்டுமே உடைமையாக இருந்தால் இனிய காதல் மொழிகளும் இன்பமுமாவது கிட்டும். பொது மக்களுக்கு விலைப் பொருளாக ஆகும்பொழுது அதுகூட கிடைக்காது. அம்மாவிடமிருந்துகூட வராத வாய்ப்பேச்சுகள் கேட்க நேரும்.

பயத்தின் தன்மையும் பலவகைப்பட்டவை. முதலாம் பணிப் பெண்ணின் ஆலோசனைகளை நான் கேட்க விரும்பாவிட்டாலும், ஏதோ ஒருவனிடம் மட்டுமாவது தொடர்புகொள்வதில் தயங்கவில்லை - என்னை விற்பதற்கு நான் விரும்பவில்லை. எனக்கு எந்த ஆண் மகனும் தேவைப்படவில்லை. எனக்கோ வயது இருபதுக்குங் குறைவு. எவனோ ஒருவனுடன் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதில் சுகமிருப்பதாகப் பிரமை. இப்படிச் சில சந்தர்ப்பங்களில் புதிய நண்பனுடன் உறவாடும்பொழுது நான் எதற்குப் பயப்படுகிறேனோ அதை அவன் கேட்டுவிடமாட்டான் என்பது என்ன நிச்சயம்.

ஏதோ ஒருகணம் வசந்தத்துத் தென்றலின் போதைக்கு உள்ளாகி ஒரு வாலிபனின் இச்சைக்கு உட்பட்டது உண்மையே, பின்னர்தான் எனது ஏமாளித்தனத்தைப் பயன்படுத்தித் தனது தேனொழுகும் பேச்சிலே மயக்கி விட்டான் என்பதை உணர்ந்தேன். நான் எழும்பியதும் இவையெல்லாம் வெற்றுக் கனவுகளென எண்ணினேன்.

சிறிது உண்டிக்கும் சில ஆடைவகைகளுக்காகவுமே என எண்ணினேன். அம்மாதிரி மீண்டும் நான் வயிற்றுப் பாட்டிற்காக வழிதேட விரும்பவில்லை. ஒழுங்கான உணவை ஒழுங்காகச் சம்பாதிப்பதே முறையென எண்ணினேன். அம்முயற்சியில் பலனளிக்காவிட்டால், பெண்ணெனப்பட்டவள் பெண்ணெனவே உணர்ந்து தன் உணவை விந்கத் துணிவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

ஒரு மாதத்திற்குமேல் காலம் கழிந்தது. ஆகியும் எனக்கு வேலை தேடிக்கொள்ள முடியவில்லை.

29

எனது பழைய சக மாணவிகளிற் சிலரைச் சந்திக்க வாய்த்தது. சிலர் இடைநிலைப் பள்ளிவரை பயின்றிருந்தார்கள். சிலர் வெறுமனே வீட்டில் வசித்திருந்தார்கள். அவர்களைக் குறித்து நான் அவ்வளவாக அக்கறை கொள்ளவில்லை. பேச்சுக்கொடுத்ததில் நான் அவர்களை விடப் புத்திசாலி என்பதை உணர்ந்தேன். பள்ளியில் சூட்டிகையாக இருந்தார்கள். இப்பொழுதோ அதற்குத் தலைகீழ். அவர்களெல்லாம் கனவுலகில் வாழ்ந்ததாகத் தெரிந்தது. நல்ல சிங்காரிக்கப்பட்ட வாணிப் பொருள்கள் போல் இருந்தார்கள். இளைஞன் ஒருவன் தென்பட்டால் அவர்கள் கண்களிலே ஒளிவீசும். உள்ளத்திலே கவிதை ஊற்றெடுக்கும்.

அவர்களை நினைக்கையில் எனக்குச் சிரிப்பு வரும். எனினும் அவர்களை மன்னித்துவிடுவேன். உணவு குறித்து அவர்களுக்குப் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. வயிற்றுப்பாடு நிறைந்திருந்ததால் அவர்கள் காதல் குறித்து கனவு காணலாம். ஆண்களும் பெண்களும் ஒருவருக்கொருவரை ஈர்ப்பதற்காக வலைவீசுகின்றனர். பணம் அதிகம் கொண்டவர்கள் பெரிய வலையை உடையவர்களாக

இருந்தனர். வலைவீசி இழுத்து ஆறுதலாக தனக்கு இச்சைப்பட்டதைப் பொறுக்கிக்கொள்வார்கள். என்னிடம் பணம் இல்லை. வலை பின்னுவதற்குங்கூட ஒரு துளி இடம் இல்லை. நான் யாரையாவது பிடிக்கவேண்டும், அல்லது நானாகவே அகப்பட்டுக்கொள்ளவேண்டும். இத்தகைய விஷயங்களில் என் சக மாணவிகளைவிட நடைமுறைகளை அறிந்திருந்தவளாக நானிருந்தேன்.

30

ஒருநாள் அந்தப் பொம்மை முக இள மனைவியை மீண்டும் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவளது நெருங்கிய நண்பியைப்போல் என்னை வரவேற்றாள். எனினும் அவளது போக்கில் தடுமாற்றம் நிலவியது.

“நீ நல்லவள்” என்று திக்கியவளாய் மனப்பூர்வமாகக் கூறினாள்.

“அவனை விடுவிக்கும்படி உன்னிடம் நான் கேட்டுக் கொண்டதை எண்ணிப் பின்னர் வருத்தப்பட்டேன். உன்னிடமே தங்கி இருந்திருந்தால் நானும் நன்றாக இருந்திருக்கலாம் போலும் இப்பொழுதோ அவன் வேறு ஒருத்தியைப் பிடிந்துக் கொண்டான். அவளுடன் போய் விட்டான். இதுவரை ஆளையே நான் காணக் கூடவில்லை!”

அவளிடம் பேச்சுக் கொடுத்ததில் அவளும் அவனும் காதல் புரிந்தே மணந்து கொண்டார்களாம். உண்மையில் அவன் மீது இன்னும் பற்று வைத்திருந்தாள். ஆனால் அவனோ மீண்டும் ஓடிவிட்டான். அந்த இளம் மனைவி குறித்து வருத்தப்பட்டேன். அவள் இன்னும் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தாள். மேலும் காதல் புனிதமானது என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

இப்பொழுது அவள் என்ன செய்ய நினைக்கிறாள் என வினாவினேன். தாங்கள் இருவரும் வாழ்க்கை முழுதும் இணைந்து இருக்கவே விரும்புவதாகவும்; எனவே, எப்படியும் தேடியே ஆகவேண்டும் எனக் கூறினாள். ஒருக்கால் நீ அவனைக் கண்டு பிடிக்கா விட்டால்! எனக் கேட்டேன். அவள் உதட்டைக் கடித்தாள். அவளுக்கோ பெற்றோர் களும் மாமன் மாமியரும் இருந்தார்கள். எனது சுதந்திர நிலை குறித்து அவள் பொறாமைப்பட்டாள்.

என்மீது பொறாமை கொள்ளவும் ஆள் இருக்கத் தான் செய்தார்கள். எனக்கு சிரிப்பு வந்தது. எனது சுதந்திரம்—என்ன வேடிக்கை! அவளுக்கு உணவு இருந்தது. எனக்கோ சாப்பாடு இல்லை. இருவருமே பெண்கள் தாம் இருவருமே விரக்தியடைந்தவர்கள்.

31

பொம்மை முகப் பெண்ணைச் சந்தித்தபின் ஒருவனது வைப்பாக இருக்க நினைத்திருந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டேன். நான் கேளிக்கைகளில் இறங்குவது என முடிவு செய்தேன்: அப்படி என்றால் என்வயிற்றுப் பாட்டிற்காகக் 'காதலை'ப் பயன்படுத்த எண்ணினேன் நான் பட்டினி கிடக்கும்பொழுது ஒழுக்க நெறிகள் குறித்து நான் கவலைப்படவில்லை. காதலைப் பற்றிக் சிந்திக்கும்முன் வயிறு நிரம்பியிருக்க வேண்டியதுபோல காதல் புரிகை பட்டினியைப் போக்கும். எங்கே தொடங்கினாலும் வட்டம் போலச் சுழன்று வந்தது.

எனக்கும் பள்ளித் தோழிகட்கும் அந்த பொம்மை மூஞ்சிப் பெண்ணுக்கும் எத்தகைய வேற்றுமையும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவர்களுக்கு இன்னும் சில சபலங்கள் இருந்தன; நானோ சிறிது நேர்மையாக நடந்து கொள்கிறேன். வெற்று வயிற்றைவிட நிதர்சனமான உண்மை கிடையாது.

கைவசமிருந்த சில்லறைச் சரமான்களை விற்று
எனக்கு முற்றும் புதிய உடை அணிகள் வாங்கினேன்.
அப்படி ஒன்றும் நான் பார்வைக்கு மோசமாக இருக்க
வில்லை. பிறகு சந்தையில் இறங்கினேன்.

32

காதல் விளையாட்டில் இறங்குவதில் வாய்ப்பாக
இருக்குமென எண்ணியது தவறாக முடிந்தது. உலகம்
நான் கணக்குப் போட்டதுபோல் இருக்கவில்லை.
ஆண்கள் அப்படியும் வலையில் விழுந்துவிடவில்லை. நல்ல
படித்தவர்களைப் பிடித்து ஓரிரண்டு முத்தங்களுடன்
திருப்திப்படுத்தக்கூடியவர்களை நாடினேன். ஆகா,
ஆனால் அவர்கள் கொஞ்சங்கூட அத்தகைய செயலை
மட்டும் நாடவில்லை. சந்திக்கும் முதல் நாளன்றே முழு
தும் பயன்படுத்த எண்ணினார்கள். அதுமட்டுமா படம்
பார்க்கவோ வெளியே உலாவவோ ஐஸ்கிரீம் சாப்பிடவோ
அழைப்பார்கள். இருப்பினும் என்னைப் பொறுத்தவரை
பட்டினியே.

அந்த படித்ததாகக் கருதிய பேர்வழிகள் நான் எந்தப்
பள்ளியில் பயின்றேன், என் குடும்பத்தினர் தொழிலென்ன
என்று கேட்கத் தவறுவதில்லை. அவர்களும் நான் எதை
யும் கொடுத்தால்தான் என்னை ஏற்பதாக இருந்தார்கள்.
அவர்கள் விரும்பும் ஆதாயம் கிட்டாவிட்டால் வெறும்
முத்தத்திற்காக ஏதோ பத்துசதம் மதிப்புள்ள ஐஸ்கிரீம்
மட்டும் வாங்கித் தருவார்கள்.

அது கண்டிப்பான பண்டமாற்று விவகாரந்தான்.
இது பொம்மை முஞ்சிக்குப் புரியவில்லை. எனக்குப்
புரிந்தது. அம்மாவும் நானும் இதை உணர்ந்திருந்தோம்.
அம்மாவை வெகுவாய் நினைத்தேன்.

சிலர் காதல் லீலையில் சம்பாதித்துவிடலாமென்று எண்ணுகிறார்கள். எனக்கு மூலதனம் இல்லாததால் கைவிட்டுவிட்டேன். என்னைப் பொறுத்த வரையில் நேரான தொழிலையே விரும்பினேன். வீட்டுச் சொந்தக் காரர் இடத்தைக் காலி செய்யும்படிக் கூறினார். தான் ஒரு கௌரவமான ஆள் எனக் கூறிக்கொண்டார். அவரைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. அடுத்து நான் அம்மாவும் முதல் தந்தையும் வசித்த சிறிய சூடியிருப்பில் தங்கினேன். அதன் உரிமையாளர் கௌரவப் பிரச்னை எழுப்பவில்லை. அவர் நல்லவராகவும் நேர்மையான வராகவும் தோன்றினார்.

தொழில் நன்றாக நடந்தது. மெத்தம் படித்த பேர் வழிகளும்கூட வந்தார்கள். நான் விற்பனைக்கிருக்கிறேன் என்று அறிந்ததும் வாங்குவதற்குச் சம்மதித்தார்கள். தங்கள் தகுதிகளைப் பற்றிக் கிஞ்சித்தும் கவலைப்படாது கொடுத்த பணத்திற்கு உரிய பலனை நாடினார்கள்.

முதன் முறையாகத் தொழிலை நான் தொடங்கிய பொழுது எனக்கு அச்சமாகத்தான் இருந்தது. எனக்கு இருபது வயது எட்டவில்லை. இருந்தும், சில நாட்களில் பயம் தெளிந்து விட்டது. அவர்களைத் தட்டுத்தடுமாறித் திரும்பும்படிச் செய்தேன். அவர்களுக்கு திருப்தி நிறைந்த மகிழ்ச்சி; தங்கள் நண்பர்களுக்கும் என்னைச் சிபார்சு செய்தனர்.

பல மாதங்களில் நான் நிறையப் புரிந்து கொண்டேன் முதற் சந்திப்பிலேயே ஆசாமிகளைச் சரிசெய்யும் வழி துறைகளை அறிந்தேன். பணக்கார வாடிக்கைகாரர் என் குலங்கோத்திரம் விசாரித்தறிந்து தகுதி தெரிந்து ஊதியம் தருவார்கள், சிலர் தனக்குமட்டுமே எனப் பொறாமை

யுடன் உரிமை கோருவார்கள். விபசார விடுதியிலும் பண பலத்தைக் காட்டி உரிமைப் பெருமை நாடினார்கள்.

அத்தகையோரிடம் நான் மரியாதை காட்டுவதில்லை. அவன் ஆத்திரப்படுவது குறித்தும் நான் கவலைப் படுவதில்லை. அவன் மனைவிக்கு விஷயத்தைக் கூறிவிடுவேன் என்று பயங்காட்டி அடக்கிவிடுவேன். பள்ளிக்கூட வாழ்க்கை வீண் போகவில்லை. அச்சந்தவிர்த்தேன். படிப்பு இதற்குத் துணைபுரிந்தது. இதிலே எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

சில பேர்கள் ஏமாற்றப்படலாம் என எண்ணிகையில் ஒரு டாலரை மட்டும் காட்டி வரப் பார்ப்பார்கள். நான் அவர்களுக்கு நிபந்தனையைக் கூறிவிடுவேன். அப்புறம் அவர்கள் வீட்டிற்கு நழுவிச்சென்று மேற்கொண்டு பணம் கொண்டு வருவார்கள். எல்லாமே போராட்டந்தான்.

இதில் மோசமானவர்கள் சில்லறைத் திருடர்கள். அவர்கள் பணத்தைச் செலவு செய்ய விரும்பமாட்டார்கள். பதிலுக்குச் சில சிகரெட்டுகளையோ சிறு முகக்கிரீம் போத்தலையோ சரி செய்யப்பார்ப்பார்கள். இத்தகையவர்களைப் பகைத்துக் கொள்ளவும் முடியாது. அவர்களுக்குத் தொடர்புகள் இருந்தன. நாம் கண்டித்தால் ஊர்க்காவலர்களை ஏவி விடுவார்கள்.

அவர்களை நான் பகைத்துக் கொள்வதில்லை. அவர்களுக்குச் சாக்குப்போக்கு காட்டி வந்து, ஊர்க்காவற்பெரிய கைகள் கிட்டியதும் அவர்களைக் கொண்டு விரட்டச்செய்து விடுவேன். வலுத்தவன் வாழ்கின்ற உலகம் எவ்வளவு மோசமாக இறங்குகிறோமோ அவ்வளவுக்கு ஆதாயம்.

எல்லோரையும் விட மிகவும் பரிதாபமானவர்கள் இந்த இளம் மாணவர் கூட்டம். ஒரு டாலரையும் ஜேபியில்

சில சில்லறைகள் குலுங்க நடுங்கிக்கொண்டு மூக்குகளில் வியர்வை கொட்ட வருவார்கள். அவர்கள் மீது இரக்கங் கொண்டாலும் பணத்தை நான் விட்டுக்கொடுப்பதற்கில்லை. என்னால் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்?

அடுத்து வயது முதிர்ந்த பேர்வழிகள்—கௌரவமான தோற்றமுள்ளவர்கள் சிலர் தாத்தாமார்கள். அவர்களை எப்படி உபசரிப்பது என்பது எனக்குப் புரியாது. ஆனாலும் அவர்களிடமோ பணம் இருந்தது. அவர்களுக்குச் சாவதற்கு முன்னர் இன்பம் பெற விரும்பினார்கள். எனவே அவர்கள் நாடியதைத் தந்தேன்.

இத்தகைய அனுபவங்கள் பணத்தினதும் மனிதனதும் உண்மைச் சபாவத்தை உணரச் செய்தன. இரண்டிலும் பணமே வலிமைமிக்கது. மனிதன் மிருகமெனில், பணம் அவனது உயிர்நாடி.

34

எனக்கு நோய் பீடித்திருப்பதை உணர்ந்தேன்: அதன் கொடுமை தாங்காது செத்துவிடலாமெனவும் எண்ணினேன். ஓய்வுபெற்றேன். தெருக்களில் சுற்றினேன். அம்மாவைக் காண எண்ணினேன். அவள் எனக்கு ஆறுதலளிக்கக்கூடும். நான் அதிக நாள் வாழ முடியாது என எண்ணத் தொடங்கினேன்:

அம்மா துருத்தியை இயக்கிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்ட இடத்திற்கு அவளைத் தேடிச் சென்றேன். ஆனால் அந்த ரொட்டிக் கடையை மூடிவிட்டார்கள். அவர்கள் எங்கு இடம் மாறியுள்ளார்கள் என்பதை எவரும் அறிந்திருக்கவில்லை. இருப்பினும் நானும் விடவில்லை. நான் எப்படியும் அவளைக் கண்டாகவேண்டும். பல நாட்களாக பேய்போல் தெருவில் திரிந்தேன். அவள் இறந்து விட்டாளோ அல்லது எங்கோ பல நூறு மைல்களுக்கு

அப்பாலுள்ள நகரத்திற்கு கடையை மாற்றிவிட்டார் களோ என ஐயம் எழுந்தது.

இத்தகைய மனந்தளர்ந்த நிலையில் சோர்வுற்று அழுதேன். எனது சிறந்த ஆடைகளை உடுத்தி, முகத்தைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டு படுக்கையில் படுத்து சாவுக் காகக் காத்திருந்தேன். நான் அதிகநாள் வாழ்வதற்கில்லை என நிச்சயித்துக் கொண்டேன்.

ஆயினும் நான் இறக்கவில்லை. கதவைத் தட்டும் சப்தம் கேட்டது. யாரோ என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறார்கள். சரிதான், வந்து பார்க்கட்டும். என் பலத்தையெல்லாம் திரட்டி எனது நோயை அவனுக்கு ஒட்டிவிட்டேன். நான் செய்தது ஒன்றும் எனக்குத் தப்பாகத் தோன்றவில்லை. அது என் குற்றமல்லவே.

எனக்குத் தென்பு வந்ததாகத் தோன்றியது. புகைத் தேன், குடித்தேன்; முப்பதோ, நாற்பதோ வயதுகிட்டியவன்போல் நடக்கலானேன். கண்களுக்குங்கீழ் கருவட்டங்கள் தோன்றின, என் கைகள் சூடுற்றன. அவை குறித்து நான் அக்கறை கொள்ளவில்லை. பணமே குறி. வயிறு நிறைந்தால் சரி. அப்புறந்தான் மற்ற விஷயங்கள்.

என் சாப்பாட்டிற்குக் குறைவில்லை. நன்றாய் அனுபவிக்க வேண்டியதுதானே! நன்றாய் உண்டு உடுத்தி வாழவேண்டும். இவையே எனக்கு நான் செய்து கொள்ளக் கூடிய செயற்கடமை.

35

ஒருநாள் நான் நீண்ட அங்கியை அணிந்திருந்த பொழுது—சுமார் பத்து மணியளவு இருக்கலாம்—முற்ற வெளியில் காலடி அரவம் கேட்டது. நான் அப்பொழுது தான் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருந்தேன். சில சமயங்

களில் மத்தியானம் வரை உடைமாற்றுவதில்லை. சிறிது காலமாகச் சோம்பலாக இருந்தது. ஒன்றோ இரண்டோ மணி நேரக் கணக்கில் இந்தபடி எதையும் பற்றிச் சிந்திக்காமல், சிந்திக்கவும் விரும்பாமல் குந்திக் கிடப்பேன்று

காலடிகள் என் கதவருகே, நெருங்கி மெதுவாக அமைதியாக நடந்து வந்தன. கதவின் கண்ணாடி ஜன்னல் வழியாக ஒரு ஜோடிக் கண்கள் உற்று நோக்குவதைக் கண்ணுற்றேன். சிறிது நேரத்தில் அவை மறைந்தன. எழுந்திடச் சோம்பற்பட்டு அசையாதிருந்தேன். சில விநாடிகட்குப் பின்னர், மீண்டும் அக்கண்கள் தோன்றினு. இம்முறை நான் இனங்கண்டுகொண்டேன். நான் எழுந்திருந்து மெதுவாகத் கதவைத் திறந்தேன். “அம்மா!”

36

அடுத்து என்ன நடந்தது என்பதைச் சரியாக என்னால் கூறமுடியாது. இருவரும் சேர்ந்து எவ்வளவு நேரம் அழுதோம் என்பதையும் என்னால் கூறமுடியாது. அம்மாவுக்கு மிகவும் முதுமை தோன்றியிருந்தது. அவளது கணவன் ஒரு வார்த்தைக்கூட கூறாமல் தன் சொந்த ஊருக்கு நழுவி விட்டான். அவளுக்கு ஒரு சதமும் வைத்துச் செல்லவில்லை. கடையின் சில தளவாடங்களை வித்துக் கட்டிடத்தை உரிமையாளரிடம் திருப்பிப் பாரம் கொடுத்துவிட்டு ஒரு எளிய அறைக்குத் திரும்பியிருக்கிறாள்.

கடந்த அரை மாதமாக என்னைத் தேடித்திரிந்திருக்கிறாள். முடிவில், தனது பழைய குடியிருப்புக்குச் திரும்பி சென்று பார்த்தால் தற்செயலாக என்னைக் காண நேரலாம் என எண்ணியிருக்கிறாள். அப்படியே நானும் இருந்தேன். அவள் என்னைக் கூப்பிட்டுப் பேச விரும்பவில்லை. நான் அவளைக் கூப்பிட்டிருக்காவிட்டால் அவள் ஒருக்கால் திரும்பி போயிருக்கலாம்.

இருவரும் ஒருவாரு அழுது முடிந்ததும் நான், வெறித்தனமாக சிரிக்கலானேன். என்ன ஏமாற்றம்! அம்மா மகளைக் கண்டுவிட்டாள். ஆனால் அவளோ ஒரு விலைமகள் என்னை வளர்த்தெடுப்பதற்காக அத் தொழிலை கடைபிடிக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் நேர்ந்தது. இப்பொழுதோ நான் அவளைப் பாதுகாக்க வேண்டிய நிலை, எனவே நானும் வாழ்ந்துதான் ஆகவேண்டும்.

இந்தப் பழமையான தொழில் பாரம்பரியமானது— பெண்ணின் சிறப்புத் தொழில்!

37

ஆறுதல் மொழிகளெல்லாம் வெற்றுப்பேச்சு என நான் அறிந்திருந்தாலும் அம்மாவின் வாயிலிருந்து அவற்றை எதிர்பார்த்தேன். அம்மா ஆட்களை நன்றாகத் தாஜா செய்து விடுவாள். நானும் அவளது புகழ்ச்சிகளில் ஆறுதலடைந்துவிடுவேன்.

ஆனால் அவளோ அதைக் கூடச் செய்வதற்கு மறந்திருந்தாள். வயிற்றுப்பசியால் சிடுசிடுவென இருந்தாள். நான் அவளைக் குறை கூறுவதற்கில்லை.

என் பொருட்களை யெல்லாம் சரிபார்த்து, என் தொழில் குறித்தும் சிறிது கூட விசாரிக்காது எனது வரவு செலவு பற்றி மட்டுமே கேட்டாள். சிறிதுகாலம் எனக்கு ஓய்வுதருவாள் என எண்ணி நான் அவளிடம் நோயுற்றிருப்பதாகக் கூறினேன். அது சரிவரவில்லை. அவள் எனக்கு மருந்து வாங்கி வருவதாகக் கூறினாள்.

“நாம் இந்தத் தொழிலில்தான் எப்பொழுதும் இருக்கப் போகிறோமா? என அவளிடம் கேட்டேன் அவள் பதில் கூறவில்லை.

இருப்பினும், ஒருவகையில் அவள் உண்மையில் என் மேல் பாசமாகவே இருந்தாள் என்னைப் பாதுகாக்க

விரும்பினாள். உணவு தந்தாள், என் உடல் நலனையும் கவனித்துக் கொண்டாள். தூங்கும் குழந்தையை ஒருதாய் கவனித்துக் கொள்வதுபோல சாடை மாதையாகக் கவனம் செலுத்தினாள்.

அவள் எனக்குச் செய்யாதது ஒன்றே என் தொழிலைக் கைவிடும்படி அவள் கூறவே இல்லை.

எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது—அது குறித்து நான் விருப்பப்படாவிட்டாலும்—இதைத்தவிர நான் செய்யக்கூடியது வேறு ஒன்றும் இருக்கவில்லை. அம்மாவுக்கும் எனக்கும் உணவும் உடையும் வேண்டும்—எல்லாவற்றையும் அத்தேவை முடிவுகட்டிவிட்டது. அம்மாவோ, மகளோ, மானமோ அவமானமோ, பணத்தின் தேவை பயங்கரமானது.

38

அம்மா என்னைக் கவனித்துக்கொள்ளத் தொடங்கினாள் அவள் ஒதுங்கியிருந்து நான் அழிவதைக் கண்டு கொண்டிருந்தாள். அவளுடன் நான் அன்பாக இருக்க வேண்டுமென நான் நினைத்தாலும் சிலசமயங்களில் அவள் ரொம்ப ஆத்திரமூட்டிவிடுவாள். எல்லாவற்றையும் அவளே மேற்பார்வை செய்ய விரும்பினாள்—குறிப்பாக பணப்புகை கத்தில். அவள் கண்களில் இளமையின் ஒளி மறைந்து விட்டது. ஆயினும் பணத்தைக் கண்டதும் அவை மீண்டும் ஒளி பெற்று விடும். வாடிக்கைகாரர்கள் திரியும்பொழுது தான் வேலைக்காரி போல் நடந்து கொள்வாள். இருப்பினும் எவனாவது ஒத்துக்கொண்ட கட்டணத்திற்குக் குறைவாகக் கொடுக்க வந்தால் அவனைக் கண்டபடி திட்டித் தீர்ப்பாள்.

இது எனக்குச் சங்கடமளித்தது உண்மைதான். பணத்தைக் கருதியே இத்தொழிலைச் செய்கிறேன்.

அதற்காக ஆட்களைத் திட்டவேண்டியதில்லை. வாடிக்கைக்காரர்களிடம் எப்படிக்கோபப்படுவது என்பது எனக்குத் தெரியாததல்ல, அதிலும் எனது சொந்த வழி முறைகள் இருக்கத்தான் செய்தன. நான் எளிதாக ஆசாமியை வளைத்துச் சரிகட்டி விடுவேன். அம்மாவின் முறையோ குரூரமானது; ஆட்களைப் பகைத்துக் கொண்டாள்; பணத்தைக் குறியாகக் கொண்டு இப்படி நடந்து கொள்வது உசிதமல்ல.

ஒருக்கால் நான் அனுபவமற்ற ஏமாளியாக இருக்கலாம். ஆனால் அம்மாவுக்குப் பணமே குறி, அவள் அப்படித்தான் நடந்து கொள்ள முடியும், அவள் என்னை விட வயதில் முதிர்ந்தவள் ஒருக்கால் நானும் இன்னும் சில ஆண்டுகள் கழிந்ததும் அவள் போல் ஆகிவிடலாம். ஒருவரின் இதயம் அவர்தம் வயதையொத்து முதிர்ச்சி அடைகிறது. வெள்ளிப் பணம்போல நாளடைவில் கடுமையாகவும், விரைப்பாகவும் இருந்தாக வேண்டும்.

அம்மா தயவு தாட்சண்யம் பார்ப்பதில்லை, வாடிக்கைக்காரர்கள் முழுக்கட்டணமும் தராதிருந்தால் அவனது பையையோ தொப்பியையோ அல்லது ஏதாவது விலை படக்கூடிய கையுறைகளையோ இன்றேல் ஒரு பிரம்பையோ பிடிங்கிக் கொண்டு விடுவாள். எனக்கு சர்ச்சைகள் பிடிப்பதில்லை, ஆனால் அம்மா செய்வதும் ஒருவகையில் சரியே. "முடிந்த அளவு நாம் பணம் சேர்த்து விடவேண்டும் இந்தத் தொழிலில் ஒரு வருடத்தில் பத்து ஆண்டு முதுமை அடைந்து விடுகின்றோம். எழுபது என்பது வயது தோற்றமுள்ளவளை எவரும் திரும்பிக் கூடப் பார்க்கமாட்டார்கள்." என்பாள்.

சில சந்தர்ப்பங்களில் வாடிக்கைக்காரர்கள் போதையிலிருந்ததால் அவனை இழுத்துத் தனியிடத்தில் தள்ளி விட்டு அவன் காலஜோடுவரை எல்லாவற்றையும் உருவி அனுப்பி விடுவாள். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால்

ஆசாமி இதுகுறித்து அதற்குப் பின்னர் எதுவுமே தட்புடல் படுத்துவது இல்லை. ஒருக்கால் வெறி மயக்கத்தில் என்ன நடந்தது என்று தன்னுணர்வு இழந்திருந்தாலோ அல்லது குளிரில் கிடந்ததால் சளிக்காச்சல் பீடித்ததாலோ தெரியாது. அப்படிக்கில்லாது இந்த நிலையில் மாட்டிக் கொண்டோமே என்று வெட்கத்திற்கு அஞ்சி குறைகூறா திருந்தானோ தெரியவில்லை. நாங்கள் இவை குறித்துக் கவலைப்படவில்லை. சிலருக்கு என்னவோ வெட்க உணர்வு இருக்கத்தான் செய்தது.

39

அம்மா ஒரு ஆண்டில் பத்து வயது முதிர்வடை கிறோம் என்று சொன்னது என்னவோ உண்மைதான். இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் நானும் மிகவும் மாற்ற மடைந்தேன். தோல்கள் முரடாயின, உதடுகளில் விரிசல் காணப்பட்டன. கண்கள் செம்மையற்றிருந்தது. நேரங் கழித்தே எழுந்திருந்தேன். இருப்பினும் எப்பொழுதும் ஆயாசமாகவே இருந்தது.

இவற்றையெல்லாம் நான் உணர்ந்தேன். வாடிக்கைக் காரர்களும் கவனிக்காமலில்லை. வழமையான வாடிக்கைக்காரர்கள் வருவதை மெதுவாக நிறுத்திக்கொண்டார்கள். புதிதாய் வந்தவர்களையோ எத்தனையோ திருப்திப்படுத்த முயன்றாலும் ஆத்திரமூட்டினார்கள்; சில சமயங்களில் என்னாலும் கோபத்தை அடக்க முடிவ தில்லை; என்னையும் அறியாமல் கூச்சலிட்டுக் கத்தி விடுவேன். உளறிக் கொட்டல் எனக்கு வழக்கமாகி விட்டது.

கலையுணர்வுடைய எனது வாடிக்கையாளர்கள் என் னிடம் “எழிலார் காதற் சிட்டு” என்று அவர்கள் வழக்க மாகப் பாடும் கவிதைக் கூற்றின்படி என்னிடத்தே இல்லாததால் — வருவதில்லை. நானும் வெறும் சாலை வழிக் கணிகையாகத் திகழ நேர்ந்தது. என் முகத்தைக்

கோமாளித்தனமாக பூச்சிட்டுக்கொண்டு படிப்பு வாசனையற்ற கூட்டத்தைக் கவர நேர்ந்தது. பலத்த சாயம் பூசிய உதடுகளினால் அவர்கள் உதடுகளை நான் கடிப்பது அவர்களுக்கு இன்பம் தந்தது.

நான் ஏறக்குறைய செத்து மடிந்துகொண்டுவருவதை உணர்ந்தேன். ஒவ்வொரு டாலரும் சாவினை நெருக்கிக் கொணர்ந்தது — வாழ்க்கையைக் காப்பாற்றுவதற்கே பணம் என்றில்லாமல் என் சம்பாதிக்கும் மார்க்கம் மாறாகவே அமைந்தது. நான் செத்துக்கொண்டே வருவதை உணர்ந்தேன். சாவிற்சாக்கக் காத்திருந்தேன்.

இத்தகைய மனநிலையில், எதிலும் சிந்தனை ஓடவில்லை. அது குறித்து அவசியமும் இருக்கவில்லை. அன்றாடம் வாழ்க்கை நடந்தால் போதும் என்ற நிலை. எனது எதிர்காலப் பிம்பமாக அம்மா இருந்தாள். பல காலமாக ஊணை விற்பனையும் அவளுக்கு எஞ்சியது தலைநிறைந்த நரையும், கறுத்துச் சுருங்கிய தோலுமே. வாழ்க்கையே அப்படித்தான்.

40

வெறித்தனமாக நடப்பதற்கு முன்னால் நான் வலிய சிரிப்பை வரவழைப்பேன். சில துளி கண்ணீர்விடுவதனால் துயரங்கள் நீங்கிவிடப்போவதில்லை. என் வாழ்க்கை முறை கவர்ச்சியானதல்ல, ஆயினும் அதுவே என் வாழ்க்கை, எனவே அதை நான் கைவிட முடியவில்லை. தவிரவும் நான் தொடர்ந்து செய்து கொண்டிருப்பதும் என் குற்றமல்ல, சாவுக்கு நான் பயப்படுவதாயின் அதற்கு நான் வாழ்க்கையை நேசித்ததே காரணம். சாவின் வேதனை குறித்து நான் அஞ்சவில்லை—ஏனெனில் என் வாழ்க்கை சாவைவிடத்துயரந்தருவது — வாழ்க்கையை வாழ்விரும்பினைன், ஆயினும் நான் வாழ்ந்த வழியில்லை.

ஒரு லட்சிய வாழ்க்கை குறித்து எண்ணுவதுண்டு. ஆனால் அது வெறும் கனவே கொடிய நடைமுறை

நிகழ்வுகள் என்மீது பாதிக்கும்பொழுது அந்தக் கனவு கடிதில் மறைந்து விடும். முன்னைவிட மனநிலை மோசமாகிவிடும். உலகம் கணவல்ல—அது நிலைபெற்ற நரகம்.

நான் மிகவும் மனச்சோர்வுற்றிருப்பதை உணர்ந்து என் அம்மா என்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளத் தூண்டினாள். ஒரு கணவன் எனக்கு உணவு தருவான். அவளுக்கும் அவளது முதிய காலத்தில் கையிற்பணம் கிடைக்கும். எனவே என்னைத்தான் அவள் நம்பியிருந்தாள். ஆனால் என்னை-யார் மணப்பார்கள்?

41

எத்தனையோ ஆடவர்களை நான் அறிந்திருந்ததால் காதலின் பொருளையே நான் முற்றாக மறந்துவிட்டேன். என்னையே நான் காதலித்தேன் — இல்லை, இனிமேற் கொண்டும். என்னைக் கூட நான் விரும்பவில்லை. நான் ஏன் மற்றவர்கள் மீது அன்பு காட்ட வேண்டும்? இருந்தாலும் நான் மணம் புரிவதானால் நான் ஒருவன் மீது அன்பு கொண்டுள்ளதாகவும் எஞ்சிய வாழ்க்கை முழுதுமே அவனுடன் கழிப்பதாகவும் கூறி நடிக்க வேண்டும்.

இப்படியாகத்தான் பல மனிதர்களிடம் கூறியுமிருந்தேன். நான் சத்தியமும் செய்தேன், இருப்பினும் என்னை மணமுடிக்க ஒருவர்கூட முன்வரவில்லை. பணத்தின் புளக்கம் மனிதனைப் புத்திசாலியாக்கி விடுகிறது. என்னுடன் ஏதோ தொடர்பு மட்டுமே வைத்துக்கொள்ள விரும்பினார்கள். விபசார விடுதிக்குச் செல்வதைவிட இது மலிவு தானே.

எனக்கு விலை ஏதும் இல்லையென்றால் நிச்சயமாக எல்லா மனிதர்களுமே காதலிப்பதாகக் கூறுவார்கள்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் என்னைக் கைது செய்தார்கள். எங்கள் நகரின் புதிய ஊர்க்காவல் தலைவர் ஒழுக்கத்தைக் காப்பவர். அவர் பதிவு செய்யாத விடுதிகளை ஒழித்துக் கட்ட முனைந்தார். பதிவு செய்தவர்கள் வரிசெய்தது வதால் அவர்கள் மட்டும் தொழிலை நடத்தலாம்!

என்னைக் கைது செய்த பின்னர் ஒரு மறுவாழ்வு மனைக்கு அனுப்பி— துணிகள் துவைப்பது, சமையல், பின்னல் என்று வேலைகள் பயிற்றுவித்தார்கள். இவை ஏற்கனவே நான் அறிந்திருந்தவைதான். இந்த வகை வேலைகள் மூலமாக முன்னர் எனக்குச் சம்பாதிக்கும் வாய்ப்பே கிட்டவில்லை — கிட்டியிருந்தால் நான் எனது கேவலமான தொழிலை முன்னரே கைவிட்டிருப்பேன்.

நான் இந்த உண்மையை மறுவாழ்வுப் பணியகத் தினரிடம் கூறினேன். அவர்கள் என்னை ஊர்கத்தி நடத்தை கெட்டவள் என்றெல்லாம் தூற்றினார்கள். வேலை தெரிந்திருந்தால் மட்டும் போதாது வேலை செய்ய ஆசையும் இருந்திருக்க வேண்டும், அப்படி இருந்திருந்தால் சுயமாகச் சம்பாதித்துக் கல்யாணமும் செய்து வாழ்ந்திருக்கலாம் என்றார்கள்.

அவர்கள் ஏதோ நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்கள். அவற்றில் எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கவில்லை, ஏதோ பத்துப் பதினைந்து பேரைத் திருத்தி அவர்களுக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்ததாகவும் கூறினார்கள். இரண்டு டாலர் லைசன்ஸ் கட்டணத்தைக் கொடுப்பதுடன் ஏதாவது ஒரு கடைக் காரனின் ஜாமீனில் இந்த மறு வாழ்வுப் பணிப்பகத்துப் பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்து மணந்து கொள்ளலாம். ஒரு மனிதனுக்கு நல்ல லாப கரமான வாய்ப்புத்தான்.

எனக்கே இது கேலியாகப்பட்டது. 'சீர்திருத்தப் பட்டவளாக' நான் ஆவதற்கு முற்றாக மறுத்து விட்டேன். எங்களைப் பற்றி விசாரணை புரிய வந்த உயர் அதிகாரி ஒருவன் முகத்தின்மீது காறித்துப்பினேன்: அவர்கள் என்னைப் போக விடவில்லை. நான் ஒரு ஆபத்தான பேர்வழி என்றார்கள். என்னை அவர்கள் திருத்த முடியாதலால் என்னை வேறொரு இடத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். நான் சிறை சென்றேன்.

43

சிறைக்கூடம் நல்ல இடமே, மனித இனத்திற்கே நம்பிக்கை கிடையாது என்ற எண்ணத்தை அது தோற்று விக்கும். இதுபோன்ற வெறுப்பைத் தரும் அகழியைக் கனவிற்கூட கற்பனை செய்ததில்லை.

ஆயினும் இங்கே வந்ததுமே நான் மறுபடியும் திரும்புவேன் என்ற எண்ணத்தை விட்டுவிட்டேன். எனது சொந்த அனுபவத்தில் வெளியுலகம் இதைவிடச் சிறந்த தில்லை என்பதை உணர்ந்திருந்தேன்.

எனக்கு இதைவிடச் சிறந்த வேறு ஒரு இடம் கிடைப்பதானால் நான் இங்கேயே கிடந்து சாக விரும்பவில்லை. ஆனாலும் நான் வெளியிலே என்ன நடக்கிறது என்பதையும் அறிவேன். என்கே செத்தாலும் ஒன்றுதான்.

இங்கு, இங்கேயேதான் என் பழைய நண்பனை மீண்டும் சந்தித்தேன் — கூனற்பிறை, அதைப் பார்த்துப் பலகாலமாகிவிட்டது.

அம்மா என்ன செய்துகொண்டிருப்பாளோ தெரியவில்லை.

கூனற்பிறை அனைத்தையும் திருப்பிக்கொணர் கிறது. □

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text block in the upper middle section.

Faint, illegible text block in the middle section.

Faint, illegible text block in the lower middle section.

Faint, illegible text block in the lower section.

Faint, illegible text at the bottom of the page.

சென்னை
புக்ஸ்